

A woman with blonde hair, wearing a patterned top and dark shorts, is seen from behind swinging on a swing set. The swing chains are made of metal links. The background is a bright blue sky with scattered white clouds. The overall mood is one of freedom and joy.

William MacDonald

Nebo

Kako će biti u Nebu?

EURO LIBER

William MacDonald

Nebo

Kako će biti u nebu?

Heaven

by William MacDonald

Copyright © by William MacDonald

Ovo je prošireno izdanje knjige Heaven: Himself, Home, Holiness, Happiness, Hallelujah, izdavača Everyday Publications

Copyright za hrvatsko izdanje: © 2016 Euroliber d.o.o., Petrova 10, 21000 Split, Republika Hrvatska

Sva prava pridržana. Nijedan se dio ove knjige ne smije umnožavati, reproducirati niti prenositi u bilo kakvu obliku (elektronički, mehanički itd.) bez prethodnoga pisanog dopuštenja hrvatskoga nakladnika.

Navodi biblijskih tekstova, ako nije drugačije navedeno, preuzeti su iz Biblije u izdanju Hrvatskog biblijskog nakladnika, Varaždin, izdanje 2015.

CIP - Katalogizacija u publikaciji

SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

UDK 2-187

MACDONALD, William

Nebo : kako će biti u nebu? / William

MacDonald ; <prijevod Gordana Pavlović>. -

Split : Euroliber, 2016.

Prijevod djela: Heaven. - Bibliografija.

ISBN 978-953-6423-47-7

160708078

Urednik: Christoph Krumm

Prijevod: Gordana Pavlović

Lektura: Anton Žagar

Dizajn naslovnice: Christoph Krumm

Prijelom teksta: Christoph Krumm

Tiskano: 2016

Sadržaj

Uvod.....	6
Put do Boga.....	7
Na nebesima.....	9
Smrt ili uzeće?	12
Kralj u svojoj ljepoti	19
Drugi stanovnici.....	26
Bez pristupa	30
Središnje čudo.....	33
Nebo mjesto napretka	40
Čudo stvaranja	43
Božanska providnost.....	44
Vrijeme svjedočanstva	46
Druga otkrivenja	48
Samo mjesto.....	50
Slavljenje i pjesma	54
Služba.....	59
Nagrade	61
Pregled neba.....	69
Hrana u nebu?	76
Brak u nebu?	78
Janjetova svadbena večera	79
Bebe u nebu	81
Znanje na nebu o stvarima na Zemlji.....	84
Ljubimci u nebu	87
Napokon kod kuće	89
Bilješke	92

Uvod

Mnogi misle da ne možemo znati mnogo o nebu. Uobičajeno je mišljenje da je to kratki popis onoga čega nema: nema sunca, mjeseca, nema noći, nema mora, nema bolesti, nema patnje, nema suza, nema smrti. O, da, uistinu će biti izvanredno, ali više od toga ne znamo mnogo.

Istina je da ne znamo sve što bismo željeli znati da bismo zadovoljili svoju znatiželju o našem nebeskom domu. Ali iznenađujuće je koliko mnogo možemo znati o mjestu koje nam je Spasitelj otišao pripremiti. Ako samo upotrijebimo jasne činjenice iz Pisma, naznake koje su snažno nagoviještene, i malo posvećene mašte, možemo oblikovati zadivljujuće detaljnu sliku zadivljujuće prekrasnog mjesta.

Put do Boga

Biblija govori o dva glavna puta na pejzažu života. Jedan je široki put, a drugi uzak. Prvi nije širok zato što je glađi, razumniji ili sigurniji. Nego, to je put kojim se mnogo putuje. Drugi je uzak, zato što rijetki odabiru ići njime, a ne zato što je težak, nesiguran ili neprohodan. Široki put predstavlja popularni nauk o “spasenju djelima”. Oni koji putuju njime traže kako zaraditi ili zaslužiti vječni život. Mnogi ljudi misle da je to pravi put (Izr 14,12). Uski put nudi spasenje kao besplatan dar onima koji se pokaju za svoje grijehе i prihvate Gospodina Isusa Krista vjerom. Oni priznaju da ne zaslužuju spasenje, nego naprotiv, zaslužuju suprotno.

Široki put vodi u propast (Izr 16,25). Onima koji su na uskom putu odredište je u nebu. Spasitelj se izjednačuje s uskim putem, kada kaže, “Ja sam put i istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni” (Iv 14,6).

Da bi osoba došla na široki put, ne treba činiti ništa; svi smo na njemu od rođenja. Da bismo prešli na uski put, moramo:

1. napustiti široki put tako da se odrekemo svih svojih napora da se spasimo dobrim djelima ili dobrim karakterom;
2. pokajati se za svoje grijehе
3. vjerovati da je Spasitelj umro na križu kao zamjena, plativši kaznu za sve naše grijehе;
4. tada, jasnim činom vjere, prihvatiti Isusa Krista kao svog Gospodina i Spasitelja, pouzdajući se samo u Njega kao naše pravo da bismo stigli u nebo.

U trenutku kada to učinimo, dolazimo na uski put koji vodi u život. Spašeni smo od pakla. Obraćeni smo Bogu. Postali smo prikladni za “baštinu svetih u svjetlosti” (Kol 1,12). Sigurni smo u nebo, kao da smo već tamo.

Na nebesima

Iznenadjenje! Kada je osoba nanovorođena, u nekom smislu, ona je već u nebu. Pavao je pisao vjernicima u Efezu da su oni “blagoslovljeni svakim duhovnim blagoslovom u nebesima, u Kristu” (Ef 1,3).

Ove je istine mnogima od nas teško razumjeti. Čine se prilično eteričnima, mističnima, pa čak i nerealnima.

Jasno je da su nebesa isto što i nebo jer u Efežanima 1,20 apostol kaže da su sveti tamo gdje je Krist, postavljeni zdesna Bogu.

Očito je On sada u nebu.

U kojem su onda smislu kršćani sada u nebu. Pa, to je naš položaj u Kristu. To je način na koji nas Bog vidi. Istina da smo već u nebesima, nešto je što moramo prisvojiti vjerom. To nije nešto što osjećamo, nego nešto što znamo, jer je Bog to rekao.

Kakve bi to praktične posljedice trebalo imati na naš život? To znači da bismo trebali gledati na stvari s Njegove točke gledišta. Kada gledamo na svijet koji je pod vlašću Zloga, željet ćemo dijeliti evanđelje s onima koji propadaju. Nećemo si dozvoliti zaplitanje u poslove svakidašnjeg života (2 Tim 2,4). Usmjerit ćemo svoje misli na ono što je gore, a ne na ono što je na zemlji (Kol 3,2). Općenito ćemo se pokušati ponašati kao građani neba (Fil 3,20a).

Možda si čuo za ljude koji su živjeli u nebu mnogo prije nego što su došli onamo. To je zato što su prihvatili istinu o svom položaju – da su u Isusu Kristu postavljeni u nebesa. A onda su tu istinu primijenili u svom životu.

Često razmišljam o Corrie Ten Boom i njenoj sestri Betsy, koje su pretrpjele neopisivo poniženje i bol u nacističkom koncentracijskom logoru. Jednog dana Betsy je rekla Corrie: “Kada izađemo odavde, moramo nešto učiniti za te ljude.” Corrie je prirodno pretpostavila da ona govori o zatvorenicima s kojima su one bile u kampu. Međutim, Betsy je pritom mislila na stražare i druge zaposlenike koji su se životinjski odnosili prema njima, u nastojanju da učine njihove živote što jadnijima. Corrie je kasnije napisala: “I ja sam se pitala, i nije to bilo prvi put, kakva je to vrsta čovjeka, ta moja sestra... koji je to put ona slijedila dok sam ja s mukom koračala kraj nje po isuviše tvrdoj zemlji.” Betsy je živjela na nebesima, iako su njena stopala bila zasađena na tlu kampa smrti. I Corrie je također, usprkos njenim prosvjedima u suprotno.

Lila Trotman drugi je primjer nadzemaljskog načina života. Jednog je dana pogledala van preko jezera Schroon Lake i vidjela svog supruga u daljini kako se bori u vodi da bi spasio nekog čovjeka. Kada su joj došli reći vijest da se njezin suprug Dawson utopio, njezina prva reakcija bila je citat iz 1. Samuelove 3,18: “On je Jahve, neka čini što je dobro u očima njegovim.”

Još jedna ilustracija nebeskog hoda dogodila se tijekom Drugog svjetskog rata. Nestrpljivi mladi obraćenik požurio je k pobožnom vjerniku i oduševljeno izvijestio: “Naši bombaši sinoć su ponovno pobijedili neprijatelja.” Stariji je čovjek odvratio: “Nisam znao da Božja crkva ima bomardere.” Njegovo je državljanstvo bilo u drugom kraljevstvu.

Vernon Schlieff priča o paru koji je odlazio u kapelicu koja je bila u neposrednoj blizini njihove farme. Jedne

nedjelje, dok su se prisjećali Gospodina i štovali ga, žena je pogledala kroz prozor i vidjela da njihova štala gori. Žena se nagnula i šapnula mužu: “Dragi, štala nam gori.” On je podigao svoju glavu i rekao: “Tiše, draga, Gospodin je na ovom mjestu.” Je li takav odgovor ekstreman i nepraktičan? Ne baš. Jednostavno je prisvojio istinu da gdje je dvoje ili troje okupljeno u Gospodinovo ime, On je tamo s njima (Mt 18,20). Od kakve je važnosti štala kada smo u Božjoj prisutnosti? I da je otišao boriti se s vatrom, od kakve bi koristi bilo crijevo za polijevanje kada gori štala puna sijena?

Smrt ili uzeće?

Iako je istina da postoji samo jedan put za spasenje, onaj po kojem smo učinjeni prikladnima za nebo, postoje dva načina kako možemo biti preneseni tamo. Jedan je smrt, a drugi je uzeće.

Smrt

Što se događa kada osoba umre? Tijelo ide u grob, dok duh i duša idu u nebo ili pakao, a to ovisi o duhovnom stanju osobe. Velika je životna obmana da je tijelo osoba. Činjenica je da je tijelo samo kuća ili šator u kojem osoba prebiva.

Mi možemo živjeti bez tijela. Ni Bog Otac, ni Sveti Duh nemaju tijela. Prije nego što je stigao u Betlehem, ni Gospodin Isus nije imao tijelo. U prisposobi o bogatašu i Lazaru, bogataš je umro i njegovo je tijelo pokopano. Ipak, bio je svjestan, mogao je govoriti, vidjeti, mogao je osjećati žeđ i mučenje, mogao se prisjećati i mogao je biti zabrinut za vječnu dobrobit petorice njegove braće (Lk 16,28).

Vjernici mogu postojati u tri stanja: u tijelu, bestjelesno i u proslavljenom tijelu. U 2. Korinćanima 5 apostol Pavao opisuje ta tri stanja kao 1) u ovom šatoru, redak 4., 2) neodjeven ili gol, redci 3,5, i 3) zaodjeveni, što znači, s proslavljenim tijelom, redci 3-4. Prvo stanje je dobro, drugo je bolje, ali treće je najbolje.

Za vjernike, smrt je Božji poslanik koji nas dovodi u nebo. U trenutku kad umremo, mi smo odmah u Očevoj kući, svjesno uživamo Gospodina Isusa i svu nebesku slavu. Mi ne trebamo tijelo kao što ga ni Krist nije

trebao prije svoje inkarnacije ili ona tri dana i tri noći kada je njegovo tijelo bilo u Josipovu grobu, a on je bio u nebu s lopovom koji je umro vjerujući.

Nekoliko se puta u Novom zavjetu govori o umrlom vjerniku kao onom koji spava (1 Kor 11,30; 15,51; 1 Sol 4,14). Ipak, taj se opis odnosi samo na tijelo. Možemo čuti ljude na pogrebu kako govore, “Izgleda kao da spava”. To je jezik ljudske perspektive. Duh i duša, dakle sama osoba, ne spava. Kao što smo već vidjeli, ako je netko kršćanin, sada živi s Kristom. Ali izgleda kao da spava.

Ne postoji neko posredno tijelo između smrti i uzeća. Neki ljudi citiraju 2. Korinćanima 5,1 kao da ipak postoji takvo tijelo: “Znamo, naime: ako se naša zemaljska kuća, šator, razruši, imamo zgradu od Boga — kuću nerukotvorenu, vječnu na nebesima.” Ove se riječi mogu odnositi samo na konačno, proslavljeno tijelo jer je “vječno na nebesima”. To ne bi bilo istinito za posredno tijelo. Ali je istinito za proslavljeno tijelo koje ćemo primiti u trenutku uzeća. Opisuje se kao “nerukotvoreno”. Ovaj se izraz objašnjava u Hebrejima 9,11 kao “ne od ovoga stvorenja”. Drugim riječima, proslavljeno tijelo posebno je dizajnirano za nebo, a ne za ovu zemlju.

Treba li se osoba bojati smrti? Ovisi. Ako je nevjernik, ima svaki razlog za strah. Za njega, smrt ima žalac, odnosno njegovi grijesi nisu ispovjeđeni i oprosteni. On odlazi susresti Boga i čuti njegovu presudu – vječnu osudu.

Vjernici se ne bi trebali bojati smrti, iako ne uživamo u mislima o patnji koja bi joj mogla prethoditi. Svi se možemo poistovjetiti sa starim svecem koji je rekao:

“Nemam ništa protiv toga što će Gospodin rastaviti moj šator, ali nadam se da će ga rastaviti nježno.” Čak i tijekom umiranja ipak imamo obećanje da nas Gospodin nikada neće napustiti niti odbaciti. S ove zemaljske strane gledišta, suvremena medicina raspolaže tako snažnim sedativima da više nije potrebno podnositi neizmjerne bolove.

Udovica jednog mučenika u Ekvadoru napisala je ovu pjesmu za čitanje na komemoraciji njenog supruga:

Druga strana

*To nije smrt – već slava;
to nije tama – nego svjetlo;
to nije spoticanje, tapkanje ili vjera – to je gledanje;
to nije tuga – nego je obrisana moja posljednja suza;
to je izlazak sunca – jutro mojeg vječnog dana;
to nije molitva, to je govorenje licem u lice, i to je
gledanje svih čudesa njegove milosti;
to je kraj svim molitvama za snagu da se nosim
sa svojom boli; čak ni tamno sjećanje na bol više
nikada neće živjeti;
Kako li sam se nosila sa zemaljskim životom prije
nego li sam uzašla?
Prije nego li je mojoj duši ispunjena svaka duboka
želja?
Prije nego li sam znala ovo uzeće susreta licem u
lice
s onim koji me tražio, spasio me i sačuvao po svojoj
milosti?
To nije smrt – to je slava!*

Sama smrt je prijatelj, ne neprijatelj. Apostol nas podsjeća da je “umrijeti dobitak” (Fil 1,21). To znači “otići

i s Kristom biti jer je to mnogo bolje” (Fil 1,23). Tako smo “puni pouzdanja, i više bi nam se sviđalo iseliti se iz tijela i naseliti kod Gospodina” (2 Kor 5,8). Što više usvojimo ovu istinu, to ćemo se više radovati ulasku u palaču i gledanju Kralja u Njegovoj ljepoti. Zato je John Wesley mogao reći: “Naši ljudi (misli na vjernike kršćane) umiru dobro.”

*Svjetlo nakon tame, bol nakon gubitka;
snaga poslije slabosti, kruna poslije kiža.
Slatkoća poslije gorčine, nada nakon strahova;
dom nakon lutanja, slavljenje nakon suza.
Snopovi nakon sjetve, sunce poslije kiše;
jasan vid poslije otajstva, mir nakon boli.
Radost poslije tuge, mir nakon eksplozije;
odmor nakon umora, napokon slatki odmor.
Blizina nakon udaljenosti, sjaj nakon mraka;
ljubav nakon samoće, život poslije groba.
Nakon duge agonije, ushit blaženstva;
pravi je bio put koji je doveo do ovog.
Sada dolazi plač, a onda radosna žetva;
sada dolazi mukotrpan rad, a zatim nagrada.
Anonimno*

Što je s tugom zbog voljenih koje ostavljamo iza sebe? Ova je tuga stvarna. Ali ako su oni Božja djeca, odvojenje je samo za kratko vrijeme. Ne kažemo “zbogom” nego “doviđenja”. Ako su još uvijek u svojim grijesima, možemo moliti da naša smrt može biti put kojim će doći do Gospodina. Možemo ih predati Njemu i sili Duha Svetoga koja ih može uvjeriti i obratiti.

Ako ćemo biti realni, trebali bismo se pomiriti s činjenicom da ćemo vjerojatno biti pozvani u nebo putem smrti. Ali postoji i druga mogućnost – uzeće.

Uzeće

Oko 52. godine nakon Krista apostol Pavao otkrio je istinu koja nikada prije nije bila poznata. Govoreći po božanskom nadahnuću, objavio je da neće svi umrijeti. Neki će biti uzeti kući u nebo, a da neće proći kroz dolinu sjene. Reкао je da će tijela onih koji su umrli u vjeri uskrsnuti, proslavljena, i u trenutku nestati u nebo (1 Kor 15,51-55). Ovaj jedinstveni događaj poznat je kao uzeće, od latinske riječi koja znači uhvatiti put.

Evo nekih ključnih obilježja uzeća.

Vrijeme nije poznato, što znači da se može dogoditi u bilo kojem trenutku. Neće biti nekih nebeskih znakova kao nagovještaja (op.prev.) njegove blizine.

Sam Gospodin Isus sići će s neba na zapovijed, na glas arkanđela, na zvuk trube Božje (1 Sol 4,16a). Primijetite naglasak na riječi sam. To nije misija koju će povjeriti anđelima. To će biti osobna pojava Gospodina samog. Njegov poziv saziva sve vjernike, živuće ili umrle, na veliki sastanak u zraku. S obzirom na to da se arkanđeo primarno bavi ljudima u Izraelu (Dn 12,1; Jd 9), spominjanje njegovog glasa može sugerirati da su starozavjetni sveci uskrsnuli u to vrijeme. Truba Božja ovdje se ne smije miješati sa 7 truba u Otkrivenju 11. Postoji truba osude, a ovdje je truba blagoslova.

Tijela onih koji su umrli vjerujući u Krista, ustat će iz grobova (1 Sol 4,16b). Trebalo bi biti jasno da to nije sveopće uskrsnuće “na svršetku svijeta”, kao što neki vjeruju. U to će doba uskrsnuti samo tijela onih koji su

umrli u vjeri. Njihove duše i duh pri povratku s neba s Kristom, bit će ujedinjeni s njihovim novim tijelom, koje će biti kao Gospodinova (1 Kor 15,52; Fil 3,21).

Živučii sveci bit će uzneseni s njima da bi susreli Krista u zraku i otišli s Njim u Očevu kuću (1 Sol 4,17). “Tako će se iskupljenici Gospodnji vratiti i s pjesmom doći na Sion; i vječna radost bit će im nad glavama, zadobit će veselje i radost, uteći će tuga i uzdisanje” (Iza 51,11).

Sve se događa u trenutku, u treptaju oka (1 Kor 15,52a). Možda nećemo pretjerati ako kažemo da će se čitavi slavni događaj dogoditi u nanosekundi, što znači milijarditi dio sekunde. Vjernici će u trenutku nestati iz vidika. Zbog toga nije moguće da će oni koji će ostati vidjeti taj događaj. Nije neobično da se on često naziva tajnim uzećem.

Uzeće je blagoslovljena nada za vjernike. Kada bismo mogli birati, svi bismo radije otišli u nebo bez umiranja, iako je krajnji rezultat isti. H. L. Turner izrazio je prosječnu želju kršćanina:

*O, radosti! O, zadovoljstvo, hoćemo li otići bez umiranja,
bez bolesti, bez tuge, bez straha, bez plakanja?
Stižemo kroz oblake s našim Gospodinom u slavu
kada Isus prima svoje.*

Ponekad je Pavao govorio o sebi kao onom koji će biti živ kada se Isus vrati “... mi živi, preostali” (1 Sol 4,17). Na drugim je mjestima očekivao da će umrijeti. “Jer ja se već prinosisim kao ljevanica i vrijeme je mojeg odlaska prispjelo” (2 Tim 4,6). Takav bi stav trebao

imati svaki kršćanin. Trebali bismo biti spremni za bilo koji događaj.

Kralj u svojoj ljepoti

Središnja činjenica neba je to što će Gospodin Isus biti tamo. On je tamo u nenadmašnom sjaju i neopisivoj ljepoti, njegovo lice sjaji kao sunce u svojoj snazi. On je Vrhovni poglavar nad deset tisuća, Onaj koji je divan. Sva vanjska ljepota i moralna izvrsnot ujedinjeni su u Njemu.

*Nebo je za mene, nebo je za mene;
Isus će biti onaj zbog kojeg je nebo za mene.
Sve njegove ljepote i čuda čeznem vidjeti;
ali zbog Isusa, nebo će biti za mene.*

Lanny Wolfe

Vizija uzvišenog Gospodina toliko je nadzemaljska da su pisci tradicionalno odbacili prozu i počeli pisati poeziju i glazbu kako bi opisali slavu Njegove osobe. Osim Golgote, možda je najčešća tema kršćanske poezije susret licem u lice s našim Gospodinom u nebu. Ali čak i poezija zastaje, a riječi se sagibaju pod težinom superlativa.

Mnogima su poznati stihovi Carrie E. Breck:

*Licem u lice s Kristom mojim Spasiteljem,
licem u lice, kako će to biti,
kada ga u uzeću ugledam,
Isusa Krista, koji je umro za mene.*

Ne baš tako poznati su i ovi izvrsni stihovi nepoznatog autora:

*Ne samo jedan pogled, nego zauvijek,
biti s Njim zauvijek kod kuće,
kod kuće u slavnom nebu
gdje kristalno more svjetluca.
Ali tamo, tamo u toj slavi
hoće li ikada išta izbrisati
taj zaneseni trenutak svih trenutaka,
moj prvi, prvi pogled na Njegovo lice?*

Fanny Crosby, slijepa pjesnikinja, voljela je razmišljati o vremenu kada će njene oči biti otvorene i moći vidjeti Gospodina u Njegovu veličanstvu i slavi.

*O, sjajno uzeće kada ću vidjeti Njegovo
blaženo lice,
i sjaj u oku Njegovog nježnog pogleda;
kako će ga moje puno srce slaviti zbog milosrđa,
ljubavi, i milosti,
koji su za me pripremili dom u nebu.*

Drugi pisac:

*Slavni dan kada ćemo stajati u Njegovoj prisutnosti,
kada će sve naše boli u srcu i tuge proći,
kada zemljina najljepša ljepota uvene kao cvijet,
napokon ćemo vidjeti Isusa!
A.H.D.*

Gospodin Isus u nebu je u stvarnom fizičkom tijelu, u onom za koje je sam opisao da se sastoji od tijela i kosti (Lk 24,39-40). (Nije spominjao krv jer je ona bila prolivena na Golgoti.) Pokazao je učenicima svoje ruke i svoj bok (Iv 20,20) i pozvao Tomu koji je sumnjao da takne njegove ruke i stavi svoj prst u njegov bok (Iv 20,27). To je isto tijelo u kojem je ustao iz groba. Na neki način ono je slično onome koje je primio pri rođenju; ima fizičke sličnosti. Uskrsli Gospodin još je uvijek mogao jesti hranu. Jednom je prilikom pojeo pečenu ribu i nešto saća (Lk 24,41-43, vidi također Lk 24,30; Iv 21,12). Mogao je nositi predmete i mogao je govoriti, vidjeti i čuti. Hodao je s dvojicom ožalošćenih učenika na putu u Emaus (Lk 24,15).

S druge strane njegovo je tijelo bilo i još uvijek jest drukčije. Nije bilo ograničeno vremenom, prostorom ili materijom. Mogao je ući u prostoriju kada su vrata i prozori bili zatvoreni (Iv 20,26). Mogao se kretati bez vidljivog fizičkog napora (Lk 24,36), pojavljivati se i nestajati kada je želio (Lk 24,31). To je tijelo koje je prihvatljivo za život na nebu kao i na zemlji. No, najupečatljivija je razlika ta da još uvijek nosi znakove Golgote. Nakon svog uskrsnuća pokazao je Tomi i ostalim učenicima te rane božanske ljubavi (Lk 24,40; Ivan 20,20.27). Ivan ga kasnije opisuje u slavi kao jagne, kao da je upravo ubijeno (Otk 5,6). Razmislite o tome. Jediní znakovi patnje i smrti u nebu služe kao vječni podsjetnik na cijenu našeg izbavljenja. Spurgeon se raduje²:

Oh, vidjeti stopala pribijena, i dotaknuti ruke probodene i pogledati glavu koja je

*nosila trnje, i sagnuti se pred onim koji je naopisiva
ljubav,
neizreciva milost, beskrajna nježnost. O, sagnuti se
pred Njm, i poljubiti to blagoslovljeno lice!
Tvoje rane, tvoje rane, Gospodine Isuse,
te duboke, duboke rane govorit će
o žrtvi koja nas oslobađa
od nas samih, i smrti i pakla.
C.A.H.*

Mnogi od nas idu kroz život tražeći savršenu osobu. Postoji u nama ta duboka čežnja da nađemo besprije-kornog pojedinca. Ponekad imamo tu čast susresti ljude koji imaju neobično divne karakteristike. Oni su plemeniti, milostivi, ljubazni, darežljivi. Ali što ih više upoznajemo, to više uviđamo da imaju neke slabosti, neke tragove Pada, baš kao i mi. Naša se nada rasplinula. Ali kada vidimo Spasitelja, vidjet ćemo Onoga koji ispunjava našu čežnju za izvrsnošću. On je savršeni Božji Sin.

Ovdje na zemlji je istina, kao što je rekao law Wallace, da je ljepota u očima onoga koji gleda. Čovjek koji je zgodan jednom promatraču, ne mora biti drugom. Isto se tako ne slažu svi oko toga što ženu čini lijepom. No, kada promotrimo Gospodina Isusa u nebu, tu neće biti neslaganja. Svi će se složiti da je On “sav divan i najljepši među lijepima.” U Njemu će biti sjedinjena sva pojedinačna ljepota koju smo vidjeli u svijetu.

Kada ćemo ga vidjeti, morat ćemo uzviknuti “Pola toga još nije rečeno”.

*Milijunima godina moje će oči pune divljenja
lutati oko tvoje ljepote
i beskonačne ću godine obožavati
slavu tvoje ljubavi.
Anonimno*

Je li moguće da kada vidimo Gospodina, čudit ćemo se kako ga nismo više voljeli, više mu služili i više predano živjeli za Njega kada smo bili ovdje na zemlji? Jedan pisac himne mislio je tako:

*Kad uskoro vidim Njegovo lice,
divno lice, tujem zasjenjeno lice.
Uskoro kad vidim Njegovo lice,
poželjet ću da sam mu dao više.
Više, toliko više i
više svog života nego sam ikada prije dao.
Uskoro kad vidim Njegovo lice,
poželjet ću da da sam Mu dao više.*

*Uskoro kad ispruži svoje ruke,
ruke dobrodošlice, čavlima probodene ruke.
Uskoro kad ispruži svoje ruke,
poželjet ću da sam mu dao više.
Više, toliko više;
više svog srca nego sam ikada prije dao.
Uskoro kad ispruži svoje ruke,
poželjet ću da sam mu dao više.*

*Uskoro kad kleknem pred Njegove noge,
divne noge; čavlima pribijene noge.
Uskoro kada kleknem pred njegove noge*

*poželjet ću da sam mu dao više.
Više, toliko više;
više svog srca nego sam ikada dao prije.
Uskoro kada kleknem pred Njegove noge,
poželjet ću da sam mu dao više.*

U jednoj od svojih veličanstvenih himni, Robert Murray McCheyne (1813-1843) radovao se vremenu kada ćemo shvatiti koliko mnogo dugujemo Kralju svih kraljeva:

*Kada stojim pred tvojim tronom,
odjeven u ljepotu koja nije moja;
kada te vidim takvog kakav jesi,
i pokažem ti ljubav bezgrešnim srcem;
tada, Gospode, znat ću potpuno -
ne do tada - koliko ti dugujem.*

Sa svim dužnim poštovanjem prema McCheynu, mislim da ni vječnost neće pokazati veličinu našeg duga. On je beskonačan.

Nemoguće je razmišljati o nebu a da ne razmišljamo o Gospodinu Isusu. Pisac himne, John Peterson, jednom je dostavio tekst o našem vječnom domu izdavaču koji bi ga možda prihvatio. Pjesma se vratila s prijedlogom: "Izostavite ime Isus i stavite veći naglasak na nebo." Peterson je to smatrao potpuno nezamislivim i dao je himnu drugom izdavaču.

Drugi pisac očekuje nebo s ovim riječima:

*Promatrati to lice koje je unakaženo zbog mene,
dotaknuti te ruke koje su pribodene na drvo,
biti pritisnut tako blizu Njegovom ranjenom boku,*

*gdje se krv izlila kada se širom otvorio.
Poljubiti te noge što su gazile morem,
bit će najveća radost u vječnosti.*

*Pokloniti se pred tronom neopisive svjetlosti,
okružen slavom i svjetlom dugom,
čuti taj glas koji je jednom smirivao more,
naredio vjetrovima da utihnu i demonima da pobjegnu.
Da čujem kako govori i govori meni,
bit će najveća radost u vječnosti.*

*Služiti u domu beskrajnog zadovoljstva
bez potrebe za svjetlom jer tamo nema noći
pjevati sa zborom nebeske vojske,
sva slava Ocu, Sinu, Svetom Duhu;
o, čuda nad čudima, sve to za me
bit će najveća radost u vječnosti.*

Anonimno

Drugi stanovnici

Ali Spasitelj neće biti sam. S njime će u slavi biti nebrojeno mnoštvo anđela koji nisu pali, službujući duhovi koji su služili baštinicima spasenja (Heb 1,14; 12,22). Svaki je vjernik imao jednog ili više anđela čuvara. Razumno je vjerovati da ćemo ih sresti i čuti kako su bili odgovorni za naše situacije koje smo izbjegnuli “za dlaku”, čudesna izbavljenja, iskustva koja su bila na rubu litice i zaštitu od opasnosti za koje nismo znali. Iako su na uzvišenom položaju, ova nebeska bića bit će samo promatrači radosti našeg spasenja. Oni se nikada neće moći pridružiti pjesmama onih koji su izbavljeni.

Crkva će biti tamo: svečani zbor i crkva prvorodjenih koji su zabilježeni u nebu. Družiti ćemo se sa svim otkupljenim mnoštvom od Pedesetnice do uzeća. Bit će ih svih nacija, plemena, ljudi, jezika. Bit će tamo apostoli i mučenici kao i oni potajni, koji nikada nisu imali glavnu ulogu, ali su mu služili vjerno. Bit ćemo u zajedništvu s Matejom, Markom, Lukom i Ivanom; i s Lutherom, Calvinom, Spurgeonom i Muellerom.

Možemo li zaista biti sigurni da ćemo u nebu moći raspoznati druge? Najprije, sigurno je da u nebu nećemo znati manje nego što znamo sada. Nadalje, Pavao je očekivao da će prepoznati Solunjane s druge strane; oni će biti njegova radost i kruna ponosa (1 Sol 2,19-20). On očekuje obostranu radost između sebe i Korinćana tog dana (2 Kor 1,14). Ivan je očekivao da će prepoznati svoje obraćenike kada Gospodin dođe. Napisao je: “I sada, dječice, ostanite u njemu da, kad se pojavi, imamo pouzdanje te se ne postidimo pred njim

o njegovu dolasku” (1 Iv 2,28). Da, prepoznat ćemo druge, kao što ćemo i sami biti prepoznati.

Osim toga, saznajemo da će tamo biti Bog Sudac svih, koji više nije strog i namršten zbog pravednosti, nego s osmijehom punim ljubavi. To naravno podiže zanimljivo pitanje: “Hoćemo li doista vidjeti Boga, Oca?” S jedne strane postoje re koji kažu da to neće biti moguće. Bog je duh (Iv 4,24), a to znači nevidljiv. Nitko ga ne može vidjeti i preživjeti (Izl 33,20). On prebiva “u nepristupačnoj svjetlosti, kojega nitko od ljudi ne vidje niti može vidjeti” (1 Tim 6:16).

Ipak, dok ljudi u Starom zavjetu nisu vidjeli boga u njegovoj neotkrivenoj slavi, vidjeli su njegovu pojavu. Mojsije i uglednici Izraela, “ugledaše Boga Izraelova” i nisu bili uništeni (Izl 24,10-11). Kada je Mojsije zatražio da vidi Božju slavu, bilo mu je dopušteno da vidi Njegova leđa, ali ne i Njegovo lice (Izl 33,18.23). Kada je dao Zakon na brdu Sinaj, Gospodin je pokazao “svoju slavu i veličinu svoju isred ognja” (Pnz 5,24). Izaija je vidio Kralja, Gospodara nad vojskama (Iza 6,5). Ali ponovno naglašavamo da su to bili manji stupnjevi božanske slave, a ne potpuna objava.

Sada toj temi dodajte činjenicu da je Job imao uvjerenje da će vidjeti Boga (Job 19,26). A i Spasitelj je obećao da će oni čista srca gledati Boga (Mt 5,8). No još se nešto mora uzeti u obzir u toj jednadžbi. Gospodin Isus rekao je: “Tko je vidio mene, vidio je Oca” (Iv 14,9). Apostol Ivan rekao je: “Boga nitko nikada nije vidio: jedinorođeni Sin koji je u krilu Očevu, on ga objavi” (Iv 1,18). To znači da nam je Gospodin Isus potpuno objavio Oca. Ako želimo znati kakav je Otac, sve što trebamo učiniti je pogledati na Isusa. Pa kad dođemo

u nebo i vidimo Sina, znači da smo vidjeli i Oca. To može biti objašnjenje za to kako će Job vidjeti Boga i kako će ga vidjeti oni čistoga srca.

Jedna situacija na ljetnom kampu poučila me da ne budem previše dogmatičan oko te teme. U dijelu kada se postavljaju pitanja i daju odgovori, srednjoškolac je upitao: “Hoćemo li vidjeti Boga kada dođemo u nebo?” S velikim samopouzdanjem krenuo sam s teološkim objašnjenjima za i protiv koje sam prethodno ovdje naveo. Međutim, on nije bio zadovoljan. On je želio odgovor da ili ne. Ponovno sam pribjegao objašnjenjima koje sam maloprije obrazlagao. Ponovno je bio naočigled nezadovoljan; po treći put je postavio isto pitanje. Na kraju sam rekao: “Vidi, s očima koje sada imamo, nećemo vidjeti Boga jer Bog je duh, a duh je nevidljiv.” Tada je pobjednički izjavio: “Pa možda kada stignemo u nebo, imat ćemo veće oči.” To je bio kraj rasprave. Tema je bila zatvorena.

Sada se vratimo drugim stanovnicima u nebu. Starozavjetni sveci bit će tamo, “duhovi pravednika koji su učinjeni savršenima”. Njihove su duše postale savršene kada su povjerovali Gospodinu; sada su i njihova tijela savršena. Sjedit ćemo za stolom s Abrahamom, Izakom i Jakovom, kao i s Josipom, Mojsijem, Ilijom i Davidom. To će biti vrijeme kada ćemo dobiti odgovore na brojna pitanja, i dobiti svježije uvide u sveta Pisma. Ali kako ćemo prepoznati ljude koje nikada nismo sreli? Bez problema! Isto kao što su Petar, Jakov i Ivan prepoznali Mojsija i Iliju na gori preobraženja (Mt 17,1-5).

Svi otkupljeni svih vjekova bit će tamo, pjevati hvale Onome koji nas voli i koji nas je odriješio naših grijeha vlastitom krvlju.

Bit će slavno ponovno vidjeti naše voljene, sve one koji su umrli u vjeri. Naš rastanak na rijeci bio je tužan, ali ponovni susret sve će to i više nego nadoknaditi.

*O, tada ono uzneseni pozdravi
na kanaanskoj sretnoj obali,
što plete prekinuta prijateljstva,
gdje nema više rastanka.
Tada će oči svjetlucati radošću
koje su bile pune suza;
siroti više nije bez oca,
ni udovica napuštena.
Henry Alford*

Kada ćemo imati zajedništvo u Emanuelovoj zemlji, poznavat ćemo jedni druge pod boljim okolnostima nego što smo to ikada mogli ovdje dolje.

Nadamo se da će tamo biti odbor za dobrodošlicu koji će činiti oni koje smo pridobili za Krista svojom posvećenom službom i vjernim upravljanjem. Kakva li će radost biti kada ćemo čuti da neki od njih govore: “Ti si bio taj koji me pozvao ovdje.”

*I kada se gore u stanovima
sveti svuda oko mene pojave,
želio bih čuti nekoga da kaže,
“Ti si bio onaj koji me pozvao ovdje.”
Anonimno*

Bez pristupa

Ovo je tužno poglavlje. To je lista onih koji će zauvijek biti isključeni iz nebeskih dvora. Svatko tko se ne kvalificira za nebo, može pronaći razlog u jednoj ili više sljedećih kategorija. Popis je potpun (Otk 21,8). Ljudi misle da trebaju čekati do trenutka smrti da bi saznali. Nije tako. Razlog je ovdje.

Prvi od svih su kukavice. To su oni koji su poslušali svoje strahove, koji su se kolebali i odbili priznati Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja. Više su se brinuli za to što o njima misle njihovi bližnji, nego što je Bog mislio o njima. Bojali su se kako će reagirati njihova majka i otac kada bi objavili da su postali kršćani. Više su voljeli slavu od svojih prijatelja nego slavu Božju (Ivan 12,43). Primijetite da su na popisu s nečuvenim grešnicima, koji su krivi za krajnje pokvareno ponašanje.

Tada su tamo nevjerni. Oni su možda bili moralni, čestiti susjedi, ali su odbili pokajati se i vjerovati Spasitelju. Vjerojatno su se pouzdali u svoja dobra djela i izvanredan karakter koji će ih dovesti do bisernih vrata. Ali oni nisu prihvatili Isusa kao svoju zamjenu, nisu vjerovali da je on umro da bi platio kaznu za njihov grijeh. Tješili su se ispraznom nadom da ih Bog ljubavi neće odbiti. Tako onda nisu prihvatili Božji jedini put spasenja.

Odurni su grešnici koji su se bavili djelima koja su odvratna, ponižavajuća, dostojna prezira u Božjim očima. Idolopoklonstvo s pratećom nemoralnošću je odurno (Mt 24,15). Isto je tako ljubav prema novcu (Luka

16,14-15). Šest je stvari koje su odvratne Gospodinu, to su “uznosite oči, lažljiv jezik i ruke koje prolijevaju krv nedužnu; srce koje smišlja opake nakane, noge koje brzo hitaju k zlu, i onaj što zameće svađe među braćom” (Izr 6,16-19).

Sljedeći su na popisu ubojice, oni koji krše šestu zapovijed. Isus je proširio značenje ubojstva, uključio je i ljutnju na brata (Mt 5,21-22). Apostol Ivan dodao je i mržnju “Tko god mrzi brata svojega, ubojica je. A znate da nijedan ubojica nema života vječnoga koji ostaje u njemu” (1 Iv 3,15).

Popisu su dodani i seksualno nemoralni. To je širok pojam koji pokriva bludnike, preljubnike, homoseksualce, lezbijke, ukratko, sve koji prakticiraju seks izvan braka. Uobičajeno je mišljenje da su takva ponašanja oblici bolesti. Bog kaže da su ona grijeh. U današnja vremena, nije politički ispravno osuditi ih, ali Bog kaže da će ona ostaviti osobu izvan neba i poslati je u ognjeno jezero.

Zamo su i vračari. Taj pojam obuhvaća ljude koji se bave okultnim praksama: proricanjem sudbine, seansa, komunikacijom s duhovima mrtvih i horoskopom (čitanjem znakova zodijaka). Odnosi se na sve oblike astrologije, numerologije i na vraćanje. Vračari se koriste stvarima kao što su kristalne kugle, tarot karte i Ouija ploče kako bi zaradili. Božja Riječ je jasna:

“Neka se u tebe ne nađe nijedan koji bi svojega sina ili svoju kćer proveo kroz oganj, tko bi se bavio vraćanjem ili čaranjem ili gatanjem ili čarobnjaštvom ili bacanjem uroka ili doznavanjem od duhova ili pogađanjem ili dozivanjem mrtvih” (Pnz 18,10-11).

Sedmi su na listi idolopoklonici. Najprije mislimo na one koji se klanjaju kipovima i slikama. Postoji veza između idolopoklonstva i demonizma. Apostol Pavao rekao je da kada ljudi prinose žrtve idolima, prinose ih demonima (1 Kor 10,19-20). Ali u širem smislu idol je bilo tko ili bilo što što zauzima Božje mjesto na tronu nečijeg srca.

Na popisu sada dolazimo do lažljivaca. Oni su kompulzivni obmanjivači; laganje je njihov način života. Posljedica toga je da su njihova imena zapisana među prokletima. Ljudi olako uzimaju laži, ali ne i Bog.

U Otkrivenju 22,15 Ivan daje još jedan popis onih koji su izvan neba. Ovdje on izostavlja kukavice, nevjerne, odvratne i dodaje riječ psi. Ovaj se naziv koristi u Ponovljenom zakonu 23,18 za muškarce koji se prostituiraju. S obzirom na to da su psi bili nečisti prema Mojsijevom zakonu, ta se riječ koristi kako bi uputila na nečistoću u životima tih ljudi.

Znači li to da ljudi koji su krivi zbog tih grijeha, sada ne mogu biti spašeni? Naravno da ne. Ako prignu svoja koljena pred imenom Isus i izbijele svoju odjeću u krvi Janjeta, oni su prikladni za nebo. Ali ako umru bez pokajanja i vjere u Božjeg Sina, oni odabiru provesti vječnost s Neronima, Hitlerima i Staljinima.

Središnje čudo

Ako je središnja zanimljivost neba to što je tamo Spasitelj, središnje će čudo biti da smo mi, otkupljenici, tamo također. Svi bezbožni grešnici, nedostojni njegovog i najmanjeg milosrđa, okupljeni iz svakog plemena, nacije, naroda i jezika; bit ćemo tamo kao vječni trofej čudesne Božje milosti. Vjernici iz svih vjekova, oprani krvlju Janjeta, bit ćemo odjeveni u bijele haljine spasenja. Stari pripjev pjesme kaže to dobro:

*Divni Spasitelj, divan Prijatelj,
divni život koji nikada neće proći,
divno mjesto koje je otišao pripremiti,
čudo nad čudima, ja ću biti tamo!*

Bit ćemo tamo u proslavljenim tijelima, baš kao što je Spasiteljevo uskrslo tijelo. Neće biti bora, bradavica, madeža ili tome slično. A. T. Pierson komentira: “Razmislite o tome – kada sveznajuće oko naposljetku pogleda na nas, on neće naći ništa što bi njegovoj besprijekornoj svetosti bilo kao bubuljica ili madež na ljudskom licu. Kako nevjerojatno!”

F. W. Grant kaže: “Bez znakova starosti, bez mana, ništa ga neće zadovoljiti tada, nego cvat i vječnost vječne mladosti, svježina ljubavi koja se nikada neće umoriti, koja ne poznaje prolaznosti. Crkva će tada biti sveta i bez mane.”

Jedan od konačnih ciljeva za koje nas je Bog pripremao je proslavljeno tijelo, kada će život progutati smrtnost (2 Kor 5,4-5). To će se dogoditi za vrijeme uzeća, kada

će uskrsnuti tijela svih koji su umrli u Kristu. To je jedna faza uskrsnuća pravednih.

Ta riječ uskrsnuće, uvijek se odnosi na tijelo, nikada na dušu i duh. To isto tijelo koje je položeno da počiva u grobu, uskrsnut će, ali u drugačijem obliku. To se može usporediti sa sjemenom i biljkom koja izrasta iz njega. Između njih postoji važna poveznica, ali oni su ipak različiti. To je poveznica bez sličnosti. Sjeme možda izgleda jadno i neobećavajuće, ipak cvijet koji iz njega izrasta, može nadmašiti slavu Salomona.

Naša se tijela siju u raspadljivosti. Ona se raspadaju, propadaju i vraćaju se u prašinu. Ako nisu balzamirana, moraju brzo biti pokopana. Ali uskrsnut će u neraspadljivosti, zauvijek slobodna od raspadanja i propadanja.

Naša se tijela siju u sramoti. Pogrebници koriste kozmetiku kako bi uljepšali lice umrlih, ali činjenica je da nije privlačno. Suprotno tome, uskrslo tijelo sjajit će u raskoši.

Ništa nije slabije od tijela bez života. Ono je nemoćno za bilo kakvu aktivnost. Ali u uskrsnuću, to će tijelo biti sposobno za mentalne i fizičke podvige o kakvima sada ne možemo ni razmišljati. Mi sijemo naravno tijelo, a uskršavamo duhovno. Naravno tijelo sa svojim ograničenjima pogodno je za život u našem prirodnom okruženju. Duhovno tijelo, iako je opipljivo, pogodno je za život na nebu kao i na zemlji. Kako to znamo?

Jer je Gospodin Isus živio na zemlji u svom duhovnom tijelu nakon svog uskrsnuća i sada živi na nebu u tom istom tijelu.

Naša sadašnja tijela, smrtna su, odnosno, podložna smrti. Mi ćemo uskrsnuti u besmrtnost bez mogućnosti da ikada umremo.

Što još znamo o svom uskrsnom tijelu? Znamo da će biti poput proslavljenog tijela Gospodina Isusa. “Koji će ... preobraziti ovo naše bijedno tijelo da bi ga sličio slavnome tijelu svojemu” (Fil 3,21). Naše tijelo sjajit će u raskoši. “Patnje sadašnjega vremena nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja se ima objaviti u nama” (Rim 8,18). Pavao to opisuje kao “još obilnije vječno breme slave” (2 Kor 4,17).

Na drugom mjestu Pavao piše: “Kakav je zemnik, takvi su i zemnici; a kakav je nebesnik, takvi su i nebesnici. I kao što smo ponijeli lik zemnika, nosit ćemo i lik nebesnika. (1 Kor 15,48-49).

U 1. Ivanovoj poslanici 3,2 čitamo: “Ljubljeni, sada smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. A znamo: kad se očituje, bit ćemo njemu slični, jer ćemo ga vidjeti kao što jest.” Jedan pogled na Spasitelja preobrazit će nas u Njegovu sliku. Iako će svatko od nas imati različiti fizički identitet, bit ćemo poput Njega u duhovnoj, moralnoj i fizičkoj savršenosti. Mi ipak s Bogom nećemo dijeliti njegove jedinstvene neopisive karakteristike kao što su svemoć, sveznanje i sveprisutnost.

Sjećam se što je jednom prilikom pisao Andrew Bonar. On je Spurgeonu poslao kopiju svoje nedavno izdane knjige o Levitskom zakoniku. Spurgeon je bio toliko oduševljen da je poslao knjigu natrag s porukom: “Dr. Bonar, molim Vas, stavite autogram na knjigu i priložite svoju fotografiju.” Bonar je učinio kako je tražio i još dodao: “Dragi Spurgeone, ovdje je knjiga s mojim autogramom i fotografijom. Da ste htjeli još malo pričekati, mogli ste dobiti još bolji lik, jer ja ću biti poput Njega. Vidjet ću ga kao što On jest.”

Uskrslo tijelo bit će tijelo od tijela i kosti, ali ne tijela i krvi jer “tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Božjega” (1 Kor 15,50). Spoznat ćemo kao što smo spoznati, odnosno, prepoznat ćemo jedni druge. “Sada poznajem djelomično, a tada ću spoznati kao što sam i spoznat” (1 Kor 13,12). Nećemo biti ograničeni vremenom, prostorom ili materijom, moći ćemo se kretati bez napora od mjesta do mjesta, i pojavljivat ćemo se ili nestajati kako budemo htjeli. Netko je sugerirao da ako sada imamo pet osjetila, tada ćemo ih imati pedeset.

Imat ćemo um koji više neće biti iskrivljen grijehom. Robert Davis razveselio se tome kada je saznao da klizi u zube Alzheimerovoj bolesti. Napisao je:

Zasigurno, jedna od prvih stvari koje ćemo primiti je novi um. Kako čeznem za tim! Kako moj um postaje sve više zbunjen i zaboravan, čeznem za time da postane jasan. Više ne mogu čitati i ispravno pamtiti pa postajem tako frustriran. Kako se moj IQ neprestano smanjuje, nalazim se u ponižavajućim situacijama. Čeznem za svojim starim mentalnim slikama i da se vrate moja stara sjećanja. Učenje je uvijek bilo takva radost, i volio bih kada bih mogao istražiti nove mentalne puteve.³

Napokon, bit ćemo sveti. Ne čezneš li za vremenom kada više nikada nećeš griješiti? Više nikada nećemo žalostiti Kristovo srce našim sklonostima da odlutamo. U nebu neće biti hvalisanja; nitko od nas neće se hvaliti da smo dosegнули biserna vrata svojim naporima ili karakterom. Niti će tamo biti ljubomore, zlonamjernih

razgovora ili tračeva. Požuda nas nikada više neće mučiti. Sva djela tijela dat će prostora plodovima Duha: ljubavi, radosti, miru, strpljivosti, blagosti, dobroti, vjernosti, krotkosti, uzdržljivosti (Gal 5,19-23). Gospodin će nas “besprijeborne postaviti pred slavu svoju u radosti” (Jd 24).

Tuge i uzdisanja, suze i plača neće biti, bilo da je to tjeskoba zbog gubitka voljene osobe, tuga zbog svojevoljne i buntovne djece ili slomljeno srce zbog uništenog braka. Božji Duh podsjeća nas dva puta da će “Bog otrti svaku suzu s očiju njihovih” (Otk 7,17; 21,4).

*Bog će otrti svaku suzu
jednog sjajnog slavnog jutra
kada će putovanje završiti
i staza biti pretrčana.
Nema više plača, boli ili smrti
u tom domu radosti.
Iskušenja prestaju, sve je mirno
kada vidimo Njegovo lice.
Norman Clayton*

Život će biti slobodan od napetosti, bijesa i uznemirenosti. Živčani slom i psihološki problemi bit će zauvijek prošlost. Neće biti potrebe za Prozacom.

Neće biti klica ni virusa koji bi pogodili naše proslavljeno tijelo. Niti će nas tamo mučiti rak ili koronarna bolest srca. Nebo ne treba medicinske kabinete, rendgenske zrake ili sustave za održavanje života. Kada bi tamo postojale bolnice, svi bi kreveti bili slobodni, a doktori i sestre bez posla. Nikada više supružnik neće

morati gledati svoju voljenu ili svog voljenog kako tone u zaborav zbog Alzheimerove bolesti.

“Ni boli više neće biti — jer prijašnje prođe” (Otk 21,4). Možeš li zamisliti kako će to biti imati tijela koja su potpuno otporna na bol? Više nitko neće iskusiti patnju zbog artritisa, bubrežnih kamenaca ili zubnog korijenskog kanala.

Izbavljeni stanovnici neba neće biti gladni ni žedni “Jer Jaganjac koji je posred prijestolja njih će napasati i voditi ih na žive izvore vodne” (Otk 7,17). To obećanje znači posebno radosno iščekivanje za osobe koje su u ovom životu patile od gladi i nedostatka vode. Ali se također odnosi na one koji su gladovali ili žeđali za svetošću, pravednošću i Gospodinovim povratkom.

U nebu nas neće mučiti žega ni sunce. Ako to shvatimo doslovno, to znači da neće biti sunčanog ni toplinskog udara. Ali također može značiti slobodu od vrućine iskušenja i vatre progonstva.

S desne Bogu uživat ćemo ono što nikada nismo mogli naći ovdje na zemlji, puninu radosti i blaženstvo vječno (Ps 16,11).

“Posljednji neprijatelj koji se zbacuje bit će smrt” (1 Kor 15,26). A kakav je to tek neprijatelj bio! Sjetite se slomljenih roditelja koji stoje na grobovima svoje drage djece. Ili mnoštvo u tuzi zbog katastrofa kao što su Titanik, bombardiranja, slučajne pucnjave u vožnji. Sjetite se ratova koji su desetkovali stanovništvo. Užasni prizori kao što je holokaust. Kako su prikladne riječi Pisma, “smrt zakraljeva” (Rim 5,14.17). Ali ta će vladavina naglo i konačno završiti, i u nebu ćemo uživati život koji je vječan.

To što ćemo biti u slavi s Njim i proslavljenim tijelima, bit će vrhunac Božjeg vječnog plana. On će biti zadovoljan (Ps 116,15). Kada će Spasitelj pogledati na nas sa svojim ljubaznim, sjajnim očima, radovat će se i mi ćemo se radovati. Vidjet će trud svoje duše i bit će zadovoljan (Iza 53,11). I mi ćemo biti zadovoljni kada vidimo Njegovo lice u pravednosti i probudimo se u Njegovu obličju (Ps 17,15).

*On i ja u toj sjajnoj slavi
dijelit ćemo jednu duboku radost;
moju, što ću zauvijek biti s Njim,
Njegovu, što sam ja tamo.
Frances Bevan*

Nebo mjesto napretka

Prečesto su ljudi zamišljali nebo kao mjesto ne samo odmora nego kao mjesto bez aktivnosti, nešto poput ljetovanja koje nikada ne prestaje. Mladi čovjek koji se izjasnio kao kršćanin rekao je: “Mislim da će nebo biti dosadno – samo ćemo se izležavati cijeli dan na oblaku drndajući harfu. Tko bi želio ići na takvo nezanimljivo i dosadno mjesto? Tko bi se želio vječno izležavati?”

Istina je da je nebo mjesto beskonačnog napretka, rasta i otkrivenja. To možemo saznati iz Pavlovih riječi u Efežanima 2,7: “Da u vjekovima koji nadolaze pokaže preobilno bogatstvo milosti svoje dobrotom prema nama u Kristu Isusu”. To znači da će nas kroz vječnost Bog poučiti što je za Njega značilo poslati svog Sina da umre za nas na Golgoti. Ako će nas On poučavati, tada ćemo mi očito učiti. Da, nebo će biti škola s Bogom kao učiteljem i nama kao učenicima. Trajat će vječno. Biblija će biti tekst, a oslobođeno mnoštvo upisano na tečaj “Božja milost i dobrota”. Tema je nepresušna.

Osobno očekujem da će tamo biti i drugih tema. Biblija sama, kao beskonačna i vječna knjiga, bit će osnova za beskonačno proučavanje. U ovom životu nismo zagrebali ni površinu. Postoje blaga u Pismima koja će oduševiti naše duše s druge strane. Zagonetke koje su sada nerješive, bit će razjašnjene.

Moguće je da kada stignemo u nebo, vidjet ćemo čitavu panoramu biblijske povijesti koja će se otvoriti pred našim očima. Bi li želio vidjeti što se dogodilo kada je Bog svojom riječi stvorio svjetove? Ja bih. Ili kako je izgledao Edenski vrt prije negoli je bio upropašten

grijehom? Možda ćeš vidjeti. Noin brod kako mirno plovi nad najvišim planinama. Bi li volio prisustvovati srceparajućem prizoru na planini Moriji kada je Abraham tamo odveo sina Izaka kako bi ga prinio Bogu kao žrtvu paljenicu? Pogledaj! Tamo su Izraelci koji prelaze Crveno more, a faraonovi vojnici su u potjeri za njima. I Mojsije prima zakon na brdu Sinaj sa strašnim munjama. Sada ćete vidjeti Judejce u zatočeništvu u Babilonu.

Tada dolazimo do Novog zavjeta. Betlehem sa znakom na sirotištu “Nema slobodnih soba”. Gospodin Isus drži propovijed na gori. Getsemanij se pojavljuje s neopisivim patosom. Najdirljivije od svega, bi li želio vidjeti Golgotu onako kako se zaista dogodila i Gospodina Isusa pribijenog na križ od drveta kako nosi grijehe svijeta? Tada jutro uskrsnuća i uskrslog Krista koji se najprije objavljuje ženi, a onda ostalima. Sada imamo vlastite umne slike što se dogodilo u tim prigodama, ali naše se slike ne poklapaju. Tada ćemo vidjeti autentične verzije.

Razmišljajte o tome na ovaj način. Zrake svjetlosti koje su zaodjenule ove događaje nalaze se negdje u svemiru. Istina, one se izokrenute i uništene do neprepoznatljivosti do sada. Ali ako Bog može popraviti i ponovno oblikovati tijela onih koji su umrli u vjeri, bi li za Njega bilo nemoguće ponovno okupiti zrake svjetlosti događaja od Postanka do Otkrivenja tako da ih možemo vidjeti? Naravno da bi mogao. Ali ne bi ni trebao. On bi mogao i pritisnuti dugme i panoramski bi se svijet otvorio pred našim očima.

Kada gledamo paradu s razine tla, vidimo samo one grupe koje prolaze pored nas. Ali kada bismo se mogli

popeti na dovoljno visoku zgradu, mogli bismo videti čitavu paradu – od početka do kraja. U nebu ćemo biti na visini koja je dovoljna da bi nam otkrila čitavu paradu od stvorenja do novog neba i nove zemlje.

Ili razmotrite ovo. Svjetlosne zrake putuju brzinom od 300 000 kilometara u sekundi. Slikovnom zapisu onoga što se danas događa na zemlji trebat će oko 2300 godina da bi stigao do zvijezde Deneb u zviježđu Labuda. Drugi način na koji se to može izreći je da ako večeras pogledamo zvijezdu Deneb, ono što vidimo je povijest, a ne ono što se upravo događa. Zapravo, kada bismo stajali na Denebu i gledali na Zemlju dovoljno snažnim teleskopom, mogli bismo vidjeti Aleksandra Velikog u svom naponu snage (356. – 323 god. pr. Kr.) Ili ako bismo stajali na planetu koji kruži oko zvijezde udaljene između 2000 i 2100 svjetlosnih godina, mogli bismo vidjeti život i vrijeme Gospodina Isusa.

Ili razmišljajte o tome na ovaj način. Vrijeme, kakvim ga danas poznajemo, neće više postojati u nebu. Naš se kalendar temelji na činjenici da Zemlja okruži Sunce u 365 dana, 5 sati i 48 minuta. Taj odnos više neće biti u funkciji u nebu. Vjerojatno više neće biti prošlosti i budućnosti, samo vječna sadašnjost. Ako će to biti tako, to znači da će Golgota (kao i drugi biblijski događaji) biti stvarnost koja će uvijek biti prisutna.

Ako se to čini previše komplicirano, jednostavno budite oduševljeni činjenicom da će se Biblija koju ste dosada poznavali kao crna slova na bijelom papiru možda moći vidjeti u živim bojama kada stignemo u nebo.

Čudo stvaranja

U nebeskoj školi, jedino što se čini razumno je da će nas Gospodin Isus poučiti čudima Njegovog prirodnog stvaranja. U sadašnjosti imamo samo nagovještaj – primjerice dimenzija zvjezdanog svemira. Tko može sumnjati da će “u uskrslim tijelima nesputanim gravitacijom, oni koje je Gospodin oslobodio imati vječnost kako bi istražili beskonačnost svemira... čovjek će napokon doći do zvijezda?”⁴

Štovat ćemo Gospodina zbog čuda ljudskog tijela: glas, vid, sluh, osjet, okus, miris. Zbog srca i krvožilnog sustava. Zbog skeletnih struktura, mišića, živčanog sustava, za izvanredna dostignuća ljudskog mozga. Dobit ćemo odgovor na pitanja o našem umu, duši i duhu. Sve smo te stvari predugo uzimali “zdravo za gotovo”.

Kada ćemo gledati dolje s neba, spoznat ćemo kako je stara zemlja savršeno prilagođena ljudskom životu. Prisutnost vode, upravo prava atmosfera, fino podešena rotacija zemlje koja stvara godišnja doba u godini.

Imat ćemo novu zahvalnost za Božju providnost hrane za sve Njegovo stvorenje – kakav logistički podvig! Vidjet ćemo kako smo malo znali o formiranju djeteta u utrobi. I bit ćemo začuđeni kako su razumni ljudi ikada mogli vjerovati da se sve to dogodilo evolucijom, da iza svega složenog dizajna nije bilo Dizajnera.

Božanska providnost

Napokon ćemo moći pogledati iza kulisa i vidjeti kako je Bog sve činio na dobro onima koji su ga voljeli. Razumjet ćemo Njegovo vrijeme i redosljed poteza koji su se tada činili slučajnima. Tada će biti jasno da se ništa nije događalo slučajno, da nije bilo nesreće te da je ono što se činilo kao slučajnost zapravo bila božanska providnost. Razočarenja su bila dio Njegovog plana. Što se činilo pogrešnim, bilo je ispravno.

U nebu ćemo vidjeti kako nas je Božja nevidljiva vojska štitila. Bit ćemo kao momak u Elizejevo doba, kad je Gospodin otvorio njegove oči, vidio je planinu punu konja i kočija (2 Kr 6,17). Bit će jasno da su bili brojniji oni koji su bili uz nas nego Sotonine vojske postrojene protiv nas.

Bit će nam razotkriveno kako je Bog vodio svoje ljude, kako je iskoristio oluje da bi služile Njegovim namjenama, kako je provideo potrebe u životu, kako je učinio da ga ljudska srdžba proslavlja. Vidjet ćemo kako su “tamne niti bile jednako potrebne u Tkalčevim vještim rukama kao i niti od zlata i srebra u uzorku koji je isplanirao.”

I napokon, konačno rješenje tajne o patnji.

*Ne sada, ali u nadolazećim godinama-
možda u boljoj zemlji-
pročitat ćemo značenje naših suza,
i tada, jednog dana, razumjet ćemo.*

*Uhvatit ćemo ponovno slomljene niti,
i dovršiti ono što smo započeli;
nebo će objasniti tajne,
i tada, oh, tada, razumjet ćemo.*

*Razumjet ćemo zašto su oblaci umjesto sunca
bili iznad mnogih dragocjenih planova;
zašto je pjesma već prestala kada je jedva tek počela;
tamo jednom, razumjet ćemo.*

*Zašto ono za čime najviše čeznemo,
izmiče iz naših željnih ruku;
zašto se nade slome, a dvorci sruše,
tamo gore, jednom, razumjet ćemo.*

*Bog zna put, On drži ključ,
vodi nas nepogrešivom rukom.
Jednom s očima bez suza, vidjet ćemo;
da, tamo, tamo gore, razumjet ćemo.
Maxwell N. Cornelius*

Vrijeme svjedočanstva

Tada, također, tamo će biti Božja čuda otkupljenja. Čut ćemo nevjerojatna svjedočanstva onih koji su bili spašeni Božjom predivnom milosti. Svako od njih imat će jednu stvar zajedničku: svi su oni bili spašeni milošću kroz vjeru u Gospodina. Ali svako će se razlikovati u koracima kojima je doveden tamo. “Neki kroz vode, neki kroz poplave, neki kroz vatru, ali svi kroz krv.”

Ateisti i agnosticci govorit će kako nikada nisu imali mira dok ga nisu pronašli u Kristu. Kritičari će vježbati kako su krenuli pobijati Bibliju i završili kao njeni vjerni branitelji. Čut ćemo kako su se životi pijanstva i razvrata pretvorili u svete živote.

Veliki kršćanski mučenici bit će tamo zajedno s reformatorima, otkupljenima dragocjenom Kristovom krvlju. Budisti, hindusi i muslimani ući će u trag prekrasnim okolnostima preko kojih su čuli evanđelje i reagirali na njega.

Neće tamo biti mnogo onih koji su bili svjetski mudraci, moćnici ili plemići, ali bit će mnoštvo običnih ljudi koji su rado čuli Riječ. Katolici i protestanti, kler i laici, komunisti i kapitalisti svjedočit će kako su doživjeli presvjedočenje o vlastitu grijehu i kako su se okrenuli Spasitelju za oprost.

Tamo će biti svjedočanstva o obraćenjima u djetinjstvu i o starijim ljudima koji su bili spašeni na svojim smrtnim posteljama. Jedna će osoba govoriti kako je povjerovala odmah čim je čula evanđelje, a druga godinama nakon što je bježala od Boga.

*Svi su oni jednom bili grešnici,
okaljani u Njegovim očima.
Sada odjeveni u čiste haljine
u hvali su ujedinjeni.
A.T. Pierson*

Nebom će odjeknuti svjedočanstvo o presvjedočavajućoj obraćajućoj milosti Božjoj.

Druga otkrivenja

Vidjet ćemo potpunije tu blisku vezu između materijalnog i duhovnog. Kroz svoju zemaljsku službu, Gospodin Isus neprestano je vukao duhovne lekcije iz prirodnog područja.

*Govorio je o travi i vjetru i kiši,
o stablu smokve i lijepom vremenu,
i Njegovo je zadovoljstvo bilo
objediniti nebo i zemlju.*

*Govorio je o ljiljanima i vinu i žitu,
o vrapcu i gavranu,
riječi tako prirodne, a opet tako mudre
bile su na ljudskim srcima ugravirane.*

*O kvascu s kruhom, lanu i platnu,
o jajima i ribi i svijećama,
Vidi kako On čitavim poznatim svijetom
rukuje na najbožanstveniji način!
T.T. Lynch*

Na zemlji smo imali prolazan pogled. Na nebu ćemo shvatiti da je sve propovijedalo duhovnu lekciju, ako smo imali uši da to čujemo.

Je li moguće da kada dođemo u nebo, da ćemo vidjeti da je Bog imao neke druge projekte koji su se događali izvan zemlje? Nemojte me pogrešno razumjeti. Zemlja je jedino mjesto na kojem postoji život kako nam je poznato. Zemlja je jedino mjesto na kojem je Bog pla-

nirao otkupljenje ljudskog roda. Križ je podignut samo na zemlji. U tom smislu, naš je planet jedinstven. Ali Bog koji je velik poput našeg mogao bi imati projekte u drugim sferama.

Nalazimo nejasne reference o vlastima i silama, vladarima u duhovnom području. Ništa u Bibliji ne upućuje na zabranu ideje o divnim planovima koji se odvijaju u intergalaktičkom prostoru. Ti planovi naravno ne bi imali nikakve veze s našim spasenjem.

Znanstvenik Henry Morris piše:

Stvarnost iz ovih svih “strahota i velikih znakova s neba” (Lk 21,11) samo može značiti da doista postoji život u svemiru. Ali ti živi stanovnici u nebeskim tijelima nisu super-ljudi u svemirskim odijelima niti hrpe protoplazme u različitim fazama evolucije. Oni su, naprotiv, “anđeli silni u snazi” (Ps 103,20), “službujući duhovi, poslani za službu radi onih koji imaju baštiniti spasenje?” (Heb 1,14), nitko drugi nego Božji sveti anđeli. U nebu također postoji ogromna horda pobunjenih anđela, “stara zmija koja se zove Đavao i Sotona, zavodnik svega svijeta” (Otk 12,9).⁵

To će biti slavno vrijeme. Svi ćemo s novim razumijevanjem priznati: “Što se Boga tiče, njegovi su putevi savršeni.” Samuel Medley (1738-1799) stavio je to spretno u svoju himnu: “Sa svim Njegovim svecima, udružiti ćemo se i reći, ‘Naš Isus je sve učinio dobro’.”

Samo mjesto

Jedna riječ opisuje nebo više nego bilo koja druga, riječ slava. Zapravo, ta se riječ ponekad koristi kao sinonim za nebo (Ps 73,24; Kol 3,4, Heb 2,10). Ljudski jezik ne može opisati njezin sjaj pa Bog koristi neke objekte raskoši i elegancije kako bi prenio neku blijedu predodžbu o našoj domovini. Naravno, On mora biti oprezan kako ne bi otkrio previše jer bismo inače toliko željeli napustiti ovaj svijet da ne bismo htjeli nastaviti s našim svakodnevnim obvezama. Zato bismo trebali biti zadovoljni s obećanjem “Što oko ne vidje i uho ne ču i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube” (1 Kor 2,9).

Kada razmišljamo o slavi, možda se prisjećamo vjenčanja bogatih i slavni, krunidbe plemića ili otvorenja Olimpijskih igara. Kako god prekrasni bili ti događaji, postoji slava koja ih nadvisuje.

*Samo pomisliti...
da koračaš obalom,
i uviđaš da je to nebo;
primaš nečiju ruku,
i shvatiš da je to Božja ruka;
udišeš novi zrak,
i shvatiš da je to nebeski zrak;
osjećaš se okrijepljeno,
i shvatiš da je to besmrtnost;
prelaziš iz olujnog nevremena
u neprekinuti mir;
probudiš se*

i shvatiš da si u slavi.

Nepoznati autor

Biblijska poglavlja koja najčešće pribjegavaju ideji kako je u nebu, dva su posljednja poglavlja u Otkrivenju. Zapravo, ti redci opisuju sveti grad, Novi Jeruzalem. Ali možemo se opravdati zbog korištenja većine tih poglavlja za opis neba jer ono što je istinito za dio (nebeski grad) također je istinito za cjelinu (čitavo nebo).⁶ Vrijeme je vječnost jer su prvo nebo i prva zemlja prošli. Grad se vidi kako silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svog muža.

Odmah smo impresionirani izobiljem zlata. Na jednom mjestu Ivan kaže da je sam grad čisto zlato, kao čisto staklo (Otk 21,18). Tada kaže da je ulica čisto zlato kao prozirno staklo (21,21b). Postoji nekoliko zanimljivih točaka ovdje, najprije, sve zlato što je ikada bilo iskopano na zemlji, ispunilo bi samo 18-metarsku kocku. Govorimo o oko samo 115 000 tona. U nebu ga ima u izobilju. Sljedeće, zlato je u nebu transparentno. Naše zlato čisto je kada je 24-karatno, ali nije bistro. Nebeska definicija zlata mora da je drukčija od naše, njegovo zlato mora da je čišće od čistog. Treće, nebeske se vrijednosti razlikuju od zemaljskih. Ono što je ljudima vrijedno, kao novac ili zlato, u nebu je kao beton ili asfalt. Zlatarevo blago tamo zauzima mjesto opeke, drva i cementa.

Gradski zidovi i vrata obično su napravljeni za zaštitu. U nebu nema potreba za sustavom za zaštitu. Vrata se nikada ne zatvaraju. Ona su dizajnirana zbog ljepote. Svaka od dvanaest vrata, primjerice, dragocjeni su bi-

ser, jer je u njima upisano jedno od dvanaest Izraelovih plemena.

Zidovi su napravljeni od jaspisa i imaju dvanaest temelja, svaki nosi ime po jednom od apostola i ukrašen je dragim kamenom različitih boja. Oni su bili izrezani i ispolirani i sada reflektiraju svjetlost.

To je jedini grad koji ima temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog. To je u izrazitoj suprotnosti prema gradovima ovoga svijeta, koji su opterećeni urbanim zagađenjem i mnogim drugim problemima.

Središtem glavne ulice teče rijeka čiste vode života. Na svakoj su strani stabla s plodovima koji donose svježi urod svaki mjesec.

Tamo nema noći (21,25; 22,5). Na zemlji, noć je doba kada cvjetaju kriminal i bezakonje. Ali to je također vrijeme kada sveti koji pate, čeznu za prvim zrakama zore. U nebu oni su u zemlji neprolaznog dana gdje je svjetlo kao kamen jaspis, čisto kao kristal (21,11). Ona ne izlazi iz sunca ili mjeseca, nego iz Božje slave.

Nema više mora (21,1). Nema odvajanja od voljenih morskim miljama. Nema zastrašujućih oluja, nema strašnih tragedija na pučini, nema slučajnih utapanja djece na plaži.

Na zemlji smo bili zaneseni prizorom planina prekrivenih snijegom, veličanstvenim valovima koji udaraju na panoramu bijelog pijeska, ljepotom zalaska sunca. U nebu će Božanski Umjetnik slikati s većim kistom.

Nebeska slava prkosi ljudskom opisu i nadmašuje ljudsko razumijevanje. Ulice od zlata. Biserna vrata. Drago kamenje neusporedive ljepote. Spurgeon je u pravu kada kaže:

“Ulice od zlata neće nas mnogo privlačiti i harfe anđela samo će nas malo očaravati u usporedbi s Kraljem posred prijestolja. On je Onaj koji će prikovati naš pogled, upiti naše misli, okovati našu ljubav i premjestiti sve naše svete žudnje na najvišu točku beskrajnog oduševljenja. Vidjet ćemo Isusa.”

Slavljenje i pjesma

Nebo je mjesto štovanja i pjesme.

Neki naši najsvetiji trenuci na zemlji bili su kada smo štovali Gospodina na zajedničkoj službi, nebesa su se spustila i Gospodinova prisutnost bila je tamo. Bilo je kao da smo u predvorju neba. Takva iskustva bila su mali predokus onoga što nas očekuje kada simboli kruha i vina otvore put Gospodinu samome.

Ako je štovanje Gospodina Isusa toliko značajno sada, koliko li će biti bolje štovati ga uživo.

Pisac himni Edward Denny obrazložio je to kao “od dobrog k najboljem”:

*O, ako je ovaj tračak ljubavi tako božanski sladak,
kako će to biti, o, Gospodine, gore,
susresti tvoj radosni osmijeh!
Vidjeti te licem u lice, nositi tvoje savršeno obličje,
i sve tvoje puteve čudesne milosti
proglašavati kroz beskrajne godine.*

J. G. Deck uzvisivao je kontrast između štovanja ovdje i u nebu:

*Ako se ovdje na zemlji misli o Isusovoj ljubavi
podignu gore naša slaba srca u ovom umornom svijetu;
ako čak ovdje okus nebeskih izvora
tako razveseli duh tako da hodočasnik pjeva;
što će pokazati sunce Njegove slave?
Što će pokazati punina Njegove ljubavi?*

*Kakvo slavljenje će podići Njegova prisutnost?
Što drugo nego jedan glasni vječni prasak hvale?*

Dr. J. Vernon McGee ukazao je na to da svaki put kada čitamo o nebu u knjizi Otkrivenja, sveti ili padaju na svoja lica da bi štovali Gospodina ili ustaju da bi slavili Boga. Dodao je: “Ako ne voliš slaviti Boga, neće ti se svidjeti ni nebo, jer to je ono čime ćemo se baviti u nebu.”⁷

Problem je što je naše sadašnje obožavanje manjkavo zbog svijesti o sebi, zbog lutajućih misli, ponosa, pogrešnih motiva i neadekvatnih misli o Bogu. John Newton napisao je: “Slab je napor našeg srca i hladna naša najslabija misao”, i tada je brzo dodao: “Ali kada te vidimo kakav jesi, slaviti ćemo te kako bismo trebali.”

Richard W. De Haam raduje se savršenom štovanju:

Naše obožavanje neće više biti nesavršeno. Danas, u našim najsvetijim trenucima, bilo u intimnoj molitvi ili javnom štovanju, naše misli ponekad odlutaju od Boga i duhovnih stvarnosti. Onog blagoslovljenog dana bit ćemo u neposrednoj Božjoj blizini, vidjeti lice Isusa Krista, i naša će srca odgovoriti pobožnošću punom ljubavi jer ćemo živjeti u svjetlu Božje slave...

Kroz vječne vjekove naše čitavo biće titrat će od duhovne radosti jer ćemo živjeti u svjetlu Božje slave. Obožavanje puno ljubavi teći će iz naših srca kada ćemo promatrati lice Isusa Krista, našeg blagoslovljenog Spasitelja.⁸

U nebu neće biti tragova grijeha u našoj ljubavi, hvali i obožavanju. Ništa nam neće odvući pažnju ili nam se naći na putu. Imat ćemo povećane sposobnosti za obožavanje. Zahvalnost i poštovanje koje sada osjećamo, ali ne možemo izraziti teći će bez ograničenja. Netko je rekao da ćemo Isusu moći pokazati ljubav koja bi raspuknula naša srca kada bi sada bila izlijana u njih. Kao čovjek škotskog porijekla, kojem je teško pokazivati ili primati ljubav, nadam se da ćemo moći odbaciti svoju rezerviranost i zagrliti Spasitelja bez srama.

Slavna zemlja bit će mjesto neusporedive glazbe, s pjesmama upućenim Bogu Ocu i Gospodinu Isusu. Neke od redaka možemo pročitati u knjizi Otkrivenja. One započinju veličanjem Spasitelja zato što nas ljubi, jer nas je oprao od grijeha vlastitom krvlju i učinio nas kraljevstvom svećenika (1,5b-6). Oni ga uzdižu kao stvoritelja (4,11), Otkupitelja (5,9-10) i kao Začetnika spasenja. Oni ga časte zbog Njegovih veličanstvenih djela, Njegove pravde i istine, Njegove svetosti i Njegovih pravednih sudova (11,17-18; 15,3-4; 16,5-6).

U krešendu hvaljenja, pjesme pripisuju Gospodu čitav niz slava:

Slava i vlast (1,6b).

Slava i čast i zahvala (4,9).

Slava i čast i moć (4,11).

Hvala i čast i slava i vlast (5,13).

Hvala i slava i mudrost i zahvala i čast i moć i snaga (7,12).

Moć i bogatstvo i mudrost i snaga i čast i slava i hvala (5,12).

Kada bismo mogli okupiti sve najveće svjetske glazbenike i povjeriti im da ispune koncertnu dvoranu s najmelodičnijom simfonijskom glazbom koja se može zamisliti, njihov bi nastup bio neusporediv prema onom koji će izvesti otkupljeni svih vjekova. Masovni zbor koji se sastoji od deset tisuća puta deset tisuća, i svi pjevaju u savršenoj harmoniji.

*Nebeski svod odzvanjat će hvalom,
sve glasniji i glasniji;
milijuni svetaca pjevati će o Njegovoj dostojnosti
svako srce pognuto u štovanju.*

*Val će se nastaviti valjati,
taj val beskrajne hvale;
sve dok svako stvorenje tvome tronu
ne podigne svoj glas u blagoslovu.
Anonimno*

Postojat će instrumentalna pratnja. Posebno se spominju Božje harfe (Otk 14,1-3, 15,2). I trube će također biti tamo. Ako je tako, zašto nema svih drugih instrumenata koji su se koristili u obožavanju Boga u Davidovo vrijeme? Naš Gospodin dostojan je da se iskoristi svatko i sve moguće u hvaljenju Njega.

Možda će Gospodin udovoljiti mom potajnom uvjerenju (i nadi) da ćemo u nebu slušati Handelovog “Mesiju”. Znam da ćemo slušati stihove jer su oni preuzeti iz Božje riječi koja živi i ostaje zauvijek. Možda ćemo imati i notni zapis. Čini mi se da su note povezane s riječima s takvom vještinom da to upućuje na Božji prst. Rado bih čuo nebeski zbor kako pjeva pripjev “Halelu-

ja” dok se ja “sagibam pred Njegovim nogama i priča se ponavlja i obožavam Onoga koji voli grešnike.”

*Čini se kao da su vječni dani
prekratki da prenesu zvuk Njegove hvale.
W. Spencer Walter*

Služba

Daleko od toga da će nebo biti mjesto neaktivnosti i dosade, ono će biti i mjesto službe. “Sluge će mu njegove služiti” (Otk 22,3b). Kao što ćemo imati povećane sposobnosti za obožavanje, također ćemo imati povećane sposobnosti za službu.

Sve što ćemo činiti bit će potaknuto našom ljubavlju prema Njemu. Misao o naknadi i nagradi nikada neće ući u naše umove. Služit ćemo mu jer ga volimo. To će omogućiti zadovoljavajući način da potpuno izrazimo ljubav naših srca Onome koji nas je kupio svojom dragocjenom krvlju. To je tako jednostavno.

Naše služenje bit će dobrovoljno. U nebu nema vojne obveze. To će biti ispunjenje iskrene želje, a ne poslušnost nalogu.

Moći ćemo mu služiti bez pomiješanih motiva, zavisti drugih, natjecanja, prekida, neuspjeha, žaljenja, opterećenosti vremenom, bez pogrešaka – bez i najmanjeg tračka grijeha.

Biblija nam baš ne govori mnogo o prirodi te službe. Činit ćemo što god On želi i što god znamo da će mu ugoditi. Ideja službe usko je povezana s obožavanjem, hvaljenjem i molitvom. U Djelima 13,1-3 proroci i učitelji u Antiohiji služili su Gospodinu postom i molitvom. Molitva je bez sumnje uključivala obožavanje i davanje hvale.

Naše služenje nikada neće postati monotono. Za mnoge je rad ovdje dolje često bio dosadno ponavljanje. Razmišljajte o služenju koje je bez prestanka ugodno i zanimljivo. Tako će to biti.

Služenje na zemlji često uzrokuje znoj i umor. Iz iskustva znamo što je Gospodin mislio kada je rekao Adamu: “U znoju lica svojega ti ćeš kruh jesti” (Post 3,19). Ali sada je prokletstvo sa stvorenja nestalo. Neobično je i možda zvuči kontradiktorno, ali naše služenje u nebu značit će savršeni odmor.

Bit će to služenje bez prestanka jer Njegovi mu sluge služe danju i noću (Otk 7,25). Vječnost će biti prekratka za nas da bismo učinili dovoljno za Onoga koji je dao svoj život za nas.

Njegove će ga sluge služiti služenjem koje je savršena sloboda i zadovoljstvo. Čak i sada nema služenja tako plodonosnog, tako radosnog, kao služenje Bogu; ali tada će svećeničko služenje biti slobodno od sveg umora, svih ograničenja.⁹

Charles R. Erdman

Nagrade

Nebo će biti mjesto nagrada koje će podijeliti sam Spasitelj. Kroz stoljeća On je vodio detaljne, točne i potpune bilješke. On neće biti zadovoljan dok se sve što je bilo učinjeno za Njega ne iznese na svjetlo. Njegova dobrota uzvratit će dobroti Njegovog naroda.

Kristovo sudačko prijestolje

Ta će se naknada dogoditi na Kristovom sudačkom prijestolju koje je poznato i kao Božje sudačko prijestolje. Tradicionalno je objasniti da je grčka riječ za sudačko prijestolje – sudište bema. Ali s obzirom na to da nisam doživio da su ljudi s tom informacijom išta mudriji, preskočit ću to. Obično kada čujemo riječi sudac ili presuda one imaju prijeteći prizvuk. Odmah pomislimo na sudnicu, suca obučenog u crnu halju i optuženog zbog grijeha.

Ali čekajte. Jesmo li zaboravili da riječi imaju drugačije značenje? Zašto ne pomislimo na suca na Olimpijskim igrama ili na izložbi cvijeća ili na županijskom sajmu? Na tim se mjestima ne radi o tome da se saslušaju dokazi i izriče krivnja ili nevinost. Sportašima se ne izriče zatvorska kazna. Nema cvijeća koje bi bilo proglašeno krivim za smrt. To je pitanje dodjele nagrade za izvrsnost prema unaprijed određenim standardima. Takvo je i Kristovo sudačko prijestolje.

Kada dođemo na tu temu, moramo očistiti svoje umove od bilo kakve misli o grijehu ili kazni. Grijesi vjernika – prošli, sadašnji i budući bili su osuđeni na Golgoti kada je Gospodin Isus kao zamjena platio cijenu u pot-

punosti. On je riješio pitanje grijeha jednom zauvijek. Kršćani nikada neće doći na sud po tom pitanju; oni su prešli iz smrti u život (Iv 5,24). Zato što su u Kristu Isusu, oni su slobodni od osude (Rim 8,1).

Kristovo sudačko prijestolje vrijeme je kada će vjernikov život i služenje biti razmotreni i nagrađeni. Mjesto je nebo. Sudac je Krist. Pojavit će se tamo svi vjernici. Pavao daje njegov potpuni opis u 1. Korinćanima 3,9-17:

“Jer mi smo Božji suradnici; vi ste Božja njiva, Božja građevina. Po milosti Božjoj koja mi je dana, kao mudar graditelj postavih temelj, a drugi nadograđuje. No neka svaki pazi kako nadograđuje. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je položen, a taj je Isus Krist. Ako li tko nadograđuje na ovome temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvima, sijenom, slamom, svačije će se djelo očitovati. Dan će ga naime pokazati, jer će se u ognju otkriti. I svačije će djelo, kakvo god bilo, oganj iskušati. Ostane li komu djelo što ga je nadogradio, primit će plaću. Izgori li čije djelo, štetovat će. A on sam spasit će se, ali tako kao kroz oganj.”

Tako vidimo da će sve učinjeno za Božju slavu – Pavao to naziva zlatom, srebrom, dragim kamenjem – biti nagrađeno. Sve ostalo bit će spaljeno i radnik će ostati bez toga. Ali on sam bit će spašen. To je stvar služenja, a ne spasenja.

Principi suđenja

Nema ništa tajno oko principa koje će Sudac slijediti pri dodjeli nagrada. On je bio potpuno ispred nas tako da unaprijed možemo znati kako trčati kao pobjednici. Evo što će se uzeti u obzir.

Vjernost će se nagraditi više nego uspjeh (Mt 25,21.23; 1 Kor 4,2). Ne možemo uvijek biti uspješni, ali možemo biti vjerni.

Ne radi se o broju darova ili sposobnosti koje imamo, nego o načinu na koje smo ih koristili (Mt 25,15-28; Lk 19,13-28). Nismo svi stvoreni jednaki. Ali Gospodin temelji svoju presudu na tome kako smo koristili ono što nam je povjerio.

Ne broji se vrsta služenja, nego duh u kojem je učinjena (Kol 3:22-24). Trebali bismo služiti kao Gospodinu, a ne kao ljudima. I trebali bismo imati na umu da On ne cijeni duh koji se cjenka (Mt 19,27-30).

Želja se nagrađuje čak i onda kada nije moguće da se ostvari (1 Kr 8,18, 2 Kor 8,12). Davidu nije bilo dozvoljeno da sagradi hram, ali Bog ga je pohvalio zbog želje u njegovu srcu.

Ne broji se količina nego stav srca (Mt 10,42). Udovica koja je ubacila samo 2 novčića trajni je podsjetnik na to (Lk 21,2).

Nije važno kako mi ocjenjujemo svoje služenje nego kako Gospodin to čini (Mt 25,37-40).

*Djela zasluge kao što smo mislili,
On će nam pokazati da su bile grijeh.
Mala djela koja smo zaboravili,
pokazat će nam da su bila za Njega.*

Ne radi se o tome kako to drugi vide nego kako Bog to vidi i zna (Mt 6,1-18). Ako činimo nešto za javno priznanje i dobijemo ga, već smo dobili svoju nagradu – a to je – javno priznanje.

Što smo god radili za Božje ljude računa se kao da smo činili za Njega (Mt 25,40). To otvara mnoge mogućnosti, kao hranjenje, odijevanje, posjećivanje i istinsko služenje Njemu kao da je tjelesno prisutan.

Bilo što dobro učinjeno za Gospodina i za Njegovu slavu nije beznačajno, bit će nagrađeno (Ef 6,8). Nema razlike između svjetovnog i svetog. Kada se služi kao spremačica ili domar za Božju slavu, to je jednako svetom i duhovnom služenju u zajednici.

Iz toga slijedi da nije važan naš socijalni status (Ef 6,8). Imigrant radnik na farmi koji teško radi u polju nije izuzet od najboljih nagrada kod Sudačkog prijestolja. Ugledni kršćani nemaju prednost u odnosu na obične kršćane. Prvi obraćenici u kršćanskoj eri neće imati prednost pred onima koji žive u vrijeme uzeća.

Na kraju Gospodin nagrađuje izdržljivost (Luka 22,28). Nije dovoljno samo dobro započeti, On želi one koji će za Njega dobro nastaviti sve do kraja.

Krune

Nagrade kod Kristovog sudačkog prijestolja često se nazivaju krunama. Za razliku od kruna i časti ovoga svijeta, Gospodinove su nepodmitljive.

Postoji kruna radosti za vjerno pridobivanje duša (1 Sol 2,19).

Postoji kruna pravednosti za one koji budu željeli Njegov dolazak (2 Tim 4,8). Kada Pavao govori o želji za

Kristovim dolaskom, ne misli samo na tople sentimentalne misli o uzeću. Zapravo misli na život u svjetlu Njegovog dolaska: bdijenje, čekanje, molitvu i služnje.

Postoji kruna života za one koji su odolijeli kušnjama (Jakov 1,12). Ovo zaboravljamo kada se poskliznemo na skliskoj padini napasti. Bit ćemo nagrađeni ako kažemo “ne”.

Petar spominje krunu slave za one koji su vjerni pastiri Kristovih ovaca (1 Pet 5,4). Pavao je težio za neraspadljivom krunom koja se dobiva za vježbu samokontrole u kršćanskoj trci (1 Kor 9,25).

Postoji posebna kruna za mučenike, za one koji su bili vjerni do smrti (Otk 2,10).

Kršćani su prilično složni da je jedini ispravan način korištenja tih kruna, da se u klanjanju polože pred noge Gospodinu Isusu, koji je jedini dostojan.

Druge nagrade

Nagrade su ponekad povezane s upravljanjem ili vladavinom. U prispodobi o minama, na primjer (Luka 19,11-27), jednom je vjernom sluzi dana vlast nad deset gradova, a drugom nad pet gradova. Na drugom mjestu Gospodin je rekao apostolima: “No vi ste oni koji su ostali uza me u mojim kušnjama. I ja vama predajem kraljevstvo kao što je moj Otac predao meni: da jedete i pijete za mojim stolom u kraljevstvu mojemu i sjednete na prijestolja sudeći dvanaest plemena Izraelovih” (Lk 22,28-30). Iako se to najprije odnosi na Milenij, također može imati primjenu na nebo. Tamo će možda Pavlove zagonetne riječi Korinćanima dobiti

novo značenje: “Zar ne znate da ćemo suditi anđele?” (1 Kor 6,3).

Postoje i druge nagrade. Spasitelj je obećao da će svakoga tko Njega prizna pred ljudima, On priznati pred Ocem u nebu (Matej 10,32). Pomislite samo na čast zbog priznanja koje će dati Božji Sin pred Vladarom svemira!

Posebna su obećanja za pobjednika, za onog koji priznaje da je Isus Krist Božji Sin (1 Iv 5,5), za onog koji pobjeđuje svijet vjerom (5,4), i koji pobjeđuje Zloga i njegove lažne učitelje (2,13-14; 4,4). On će jesti od stabla života (Otk 2,7). On će jesti skrivenu manu i dobit će bijeli kamen s novim imenom koje će biti poznato samo njemu (Otk 2,17). Dobit će vlast nad narodima i dobit će zvijezdu Danicu (Otk 2,26-28) i bit će obučen u bijelu haljinu (Otk 3,5). Njegovo ime neće biti izbrisano iz Knjige života, nego će biti priznato pred Bogom Ocem i svetim anđelima (Otk 3,5). On će postati stup u Božjem hramu i na njemu će biti napisano ime Novog Jeruzalema (Otk 3,12). On će sjediti s Kristom na Njegovom prijestolju (Otk 3,21).

Tko ima poteškoća s razumijevanjem tih časti, ne brinite. One će postati jasne kada stanemo pred Sudačko prijestolje.

Pune čaše, ali različitih veličina

Uz različite nagrade u nebu, tamo će biti i različiti stupnjevi uživanja. Iako je istina da će svi biti sretni, također je istina da će neki imati veće sposobnosti za sreću. Ili recimo to drukčije, svi će imati pune čaše, ali neki će imati veće čaše nego drugi. Pavao o tome go-

vori u 1. Korinćanima 15,41-42: "... jer zvijezda se od zvijezde slavom razlikuje. Tako i uskrsnuće mrtvih."

To podiže presudno pitanje: "Kako određujemo svoj kapacitet za uživanje Gospodina i slave doma našeg Oca?" To činimo upravo sada pripremom za vječnost. Predložio bih neke posebne načine.

Najprije, ovo što sada učimo o Bibliji određuje naše početno ulaganje u znanja o božanskim stvarima koje ćemo ponijeti sa sobom. Naravno, moći ćemo poboljšati to znanje kada stignemo kući, ali nikada nećemo biti sveznajući.

Sljedeće, što više vježbamo kao štovatelji Spasitelja ovdje na zemlji, to ćemo ga više moći cijiniti i obožavati kada se skupimo kod Njegovih nogu. On će nam biti Krist kojeg dobro poznajemo.

Dubina našeg molitvenog života pomoći će nam. Odgovori na molitve koje smo vidjeli, bit će dokaz Njegove mudrosti, ljubavi i moći i tako uzrokovati beskrajno zahvaljivanje.

Mjera u kojoj smo položili blago na nebu, a ne na zemlji (Mt 6,19-20) bit će mjerilo za naš nadolazeći duhovni posjed. Zašto bi inače Gospodin Isus to tako snažno naglašavao?

Mi polažemo blago na nebo tako da donosimo duše Isusu. Spurgeon je komentirao: "Jedan od razloga zašto će neki sveti imati veću puninu neba nego drugi, bit će jer su oni učinili više za nebo nego drugi. Po Božjoj milosti, oni su bili u mogućnosti dovesti više duša tamo."

Općenito, naš duhovni rast i služba u sadašnje vrijeme odredit će razmjer naše sposobnosti da uživamo svoje vječno nasljeđe.

To je ilustrirano u priči o dvojici braće. U ranoj dobi Dave je predao svoj život Gospodinu za spasenje i za službu. Postao je strastveni proučavatelj Riječi. Kada je napredovao kao inženjer elektronike, također su mu se otvarala vrata za propovijedanje i poučavanje. On i njegova žena bili su zadovoljni skromnim životnim standardom tako da su mogli dati prvo mjesto onome što su smatrali važnim. Njihov dom postao je središte gostoljubivosti, temelj za učenje i magnet za mlade.

Jim je bio spašen dvije godine prije svog brata. On je nevjerojatno napredovao kao međunarodni voditelj prodaje. Njegovoj obitelji nije nedostajalo materijalnih udobnosti i užitaka. Ali njegov ga je posao preuzeo. Nikada nije povukao liniju koju njegova karijera ne bi smjela prijeći.

Obojica su bila spašena. Obojica su bila sigurna u nebo kroz Kristove zasluge. Ali Dave je bio onaj kojemu biste otišli po svježi uvid u Riječ. Ili pomoć s duhovnim problemima. Uvijek je govorio o Gospodinu Isusu inteligentno i oduševljeno.

Moglo bi se reći da su obojica uživala u Gospodinu, ali Dave je imao veće sposobnosti za uživanje u Njemu. Obje njihove čaše bile su pune, ali Dave je imao veću čašu.

Pregled neba

Posljednjih godina sekularne knjižare napravile su odličan posao prodajom knjiga koje se bave bliskim iskustvima sa smrću. Betty Eadie napisala je knjigu “U zagrljaju svjetlosti”. Doprinos Raymonda Moodyja bio je “Svjetlost s druge strane”. Drugi autori poput Elisabeth Kubler-Ross dodali su svoje uvide o toj temi.

Zanimljivo je kako se riječ svjetlo ističe u naslovima i sadržajima tih knjiga. Čitatelji dobiju dojam kako smrt ipak nije tako strašna. Nema razlike u odnosu na duhovno stanje pojedinca, nije važno je li osoba bila vjernik ili ne. To pitanje nije značajno u mislima tih autora. Ono što se čini da je važno je da postoji svjetlo na kraju tunela, bez obzira na to tko si.

To je, naravno, lažno svjetlo. Ono bi se dobro uklopilo u strategiju Zloga, a to je da uljulja nespasene ljude u lažni osjećaj sigurnosti uvjeravajući ih da se ne trebaju ničega bojati. “Ta sâm Sotona pretvara se u anđela svjetlosti” (2 Kor 11,14).

Mi nismo neupućeni u njegove alate. On dolazi ukrasti, ubiti i uništiti. Ljudi misle da je sve u redu, ali onda umru i probude se u crnini tame zauvijek.

Sada kada je sve ovo rečeno, vjerujem da pravi vjernici često imaju predokus slave prije nego umru. Neki od njih vide Spasitelja u veličanstvu i sjaju. Drugi vide tragove samog neba.

Stjepan

Takva je vizija došla Stjepanu, prvom mučaniku kršćanske crkve. Dok ga je razjarena svjetina kamenova-

la, “uprije on pogled u nebo te vidje slavu Božju i Isusa gdje stoji zdesna Bogu” (Dj 7,55). To je sve promijenilo. Gorčina smrti postala je prošlost. Nekoliko smrtonosnih kamenova nisu bili važni dok god je mogao vidjeti Božju slavu i Spasitelja koji stoji tamo, spreman da ga prihvati. Sa savršenom pribranošću, Stjepan je molio: “Gospodine Isuse, primi duh moj!” Tada je sa savršenim praštanjem zaplakao: “Gospodine, ne uzmi im ovo za grijeh!”

Moodyjeva krunidba

Neposredno prije smrti Dwighta L. Moodyja, njegov najstariji sin čuo ga je kako govori: “Zemlja se povlači, nebo se otvara, Bog zove.” Obitelj se brzo okupila oko njegova kreveta. Moody je upitao: “Je li ovo smrt? Nema dolina. Ovo je blaženstvo, ovo je slavno.” Kada je njegova kći Ema počela moliti za njegov oporavak, on je rekao: “Ne, ne, Emmy. Bog zove. Ovo je dan moje krunidbe. Radovao sam se tome.” Kada osoba vidi nebo, zemlja nema za njega više privlačnost.

Susret s Kraljem

Kada je Frances Ridley Havergal umirala, pjevala je pjesmu o pobjedi i nebu. Njezino je lice postajalo sjajno kao da je promatrala Gospodina u slavi. Netko iz njezine obitelji rekao je: “Znali smo da je imala nevidljivi susret sa svojim Kraljem, njezino je lice bilo tako radosno, kao da je već razgovarala s Njim. Tada je ponovno pokušala pjevati, ali nakon jedne visoke note, njezin je glas stao. Kada je njen brat predao njenu dušu u Božje ruke, ona je nestala.”¹⁰

Bez tamne doline

Moja majka provela je šest mjeseci u bolnici zbog nezgode u operaciji. Jednog dana kako joj se stanje pogoršavalo, sestre su je odvezle u sobu za rendgensko snimanje i ostavili je tamo neko vrijeme. Soba je bila mračna i hladna. Kasnije nam je ispričala kako je ležala tamo i približio joj se Gospodin Isus. Sve joj je to bilo vrlo stvarno. Svaki strah je nestao. Nije bilo mračne doline. Suočila se sa smrću pobjedonosno.

Očeva pobjeda

Veteran misionar Christy Wilson govori o Očevom pozivu kući. Ovo je njegov izvještaj:

“Posljednjeg dana njegova života, svi smo bili uz njega – moja majka, moj brat Jack, moja sestra Nancy, moja žena Betty i ja. Primijetili smo da postaje slabiji i da sve teže diše, pa sam ga upitao bi li želio sjesti na rub kreveta. Rekao je da bi želio.

Sjeo sam kraj njega i stavio svoju ruku na njegova ramena. Kako je sjedio tamo, pogledao je gore i molio, ‘Gospodine Isuse, pomози mi’. Njegovo je lice tada počelo sjajiti.

‘Vidim Isusa!’ uzviknuo je. ‘Vidim Gospodina!’ Nitko od nas nije vidio Krista, ali on jest. Vidio je Gospodina u svoj njegovoj slavi, baš kao i Stjepan.

Moj je otac tada rekao, ‘Blagoslivljaj Gospodina, dušo moja, i sve što je u meni, blagoslovi Njegovo sveto ime.’

Bio je tako uzbuđen.

Tada, jer je bio tako pun radosti i opušten, pomogli smo mu da legne na krevet. Nas petero stajalo je oko njega. Tada je rekao, 'O, dođi, Emanuele!' Iako je bio mjesec travanj, pjevali smo tu božićnu pjesmu.

Tada smo pjevali njegove omiljene himne. Jedna od njih bila je Beskrajna milost.

Posljednja strofa ide ovako:

*Kad smo bili tamo deset tisuća godina,
sjajni poput sunca;
nemamo ništa manje dana da pjevamo Njemu hvale
nego kad smo prvi put počeli.*

Dok je ležao tamo, moj otac je pokazao na jastuk koji smo poklonili našoj majci. Na njemu je pisalo: Sreća je biti baka. Moj otac pokazao je na to i rekao: 'Prava će sreća biti s Isusom. Ja ću biti s Isusom... danas!' Bio je tako uzbuđen jer je uskoro trebao biti s Gospodinom."

Kada su članovi obitelji molili i pjevali pjesmu Dokso-logija, stariji G. Wilson otišao je k Isusu s osmijehom na svojem licu.¹¹

O, milosti!

Jednom sam imao susjeda u susjednom stanu koji je bio vrlo lošeg raspoloženja. On je bio vrlo neljubazan čovjek. A bio je i smrtno bolestan. No, u posljednjim godinama svoga života, bio je spašen. Zaista spašen. Bio je grana iščupana iz vatre.

Bio sam u inozemstvu kada je odveden u bolnicu posljednji put. Kada sam se vratio, njegova mi je supruga rekla da je bila uz njega tog posljednjeg dana. Odjed-

nom ga je vidjela kako sjeda u krevetu i gleda u prazno, kao u daljinu i govori: “O, Marge!” Rekla je da nikada nije čula da govori tako oduševljeno. Jim je vidio Božju slavu. Tada je legao natrag u krevet i umro.

Kamwandi

Dok je bio u lovu, Afrikanac imenom Kamwandi imao je san u kojem je vidio široki put koji ga vuče dolje kao da se radi o bujici. Završio je u plamenom paklu u kojem su muškarci i žene činili grijeha koje su činili na zemlji. U tom ga je snu prijatelj Afrikanac upozorio neka ide na uski put koji vodi u šumu.

Nakon nekog vremena, imao je nesreću u kojoj se kolic zabio u njegovu nogu. Rana nije zacijelila pa je otišao po pomoć u bolnicu u Kalene. Kada je stigao, vidio je misionarku kako sjedi na stolici i govori bolesnim ljudima o uskom putu koji vodi u život i o širokom putu koji vodi u propast. Naučio je da je Krist uski put i povjerovao je Spasitelju za spasenje njegove duše. Čim je rana dovoljno zarasla, otišao je kući svojim ljudima da im kaže o Gospodinu Isusu.

Ali upala se ponovno pogoršala i morao se vratiti u bolnicu. Išao je od sobe do sobe, govoreći pacijentima o Izbavitelju. Onda je jednog dana pozvao ljude u svoju sobu i rekao: “Slušajte, čujem kako pjevaju! O, kako prekrasne pjesme!” I umro je sa sjajnim osmijehom na svom licu.¹²

Mučenici u Ekvadoru

Kada su Waorani Indijanci (Auca) proboli do smrti pet mladih misionara, nije bilo naznaka da su imali blisko iskustvo sa smrću. Ali tridest tri godine kasnije, Oli-

ve (Fleming) Liefeld, udovica jednog od muškaraca (Peter Fleming), posjetila je područje gdje su živjeli Indijanci. Ona i njezin muž Walter, bili su zadivljeni kada su saznali da su dvojica Indijanaca koji su bili prisutni kada su muškarci bili ubijeni, čuli pjevanje. Iznad drveća vidjeli su mnoštvo ljudi sa stotinama sjajnih svjetala.

Nije li razumno vjerovati da je to bio Božji odbor za doček koji je najavljiavao misionare na “vratima bisernog sjaja”?¹³

Ponekad ili svaki put?

Nema sumnje da istinski kršćani ponekad imaju blisko iskustvo sa smrću. Oni vide Gospodina. Oni vide nebeski sjaj. Oni vide neopisivu slavu.

Pitanje je: “Dogđa li se to svakom Božjem djetetu prije nego što umre?” U ovom trenutku mi to možda ne znamo. Možda nema izraza radosti ili zadovoljstva. Možda nema emocionalne eksplozije. No, može li biti da se to ne dogodi?

Možemo biti sigurni da Bog daje milost u vrijeme smrti kad god je to potrebno. Obećao je: “Dosta ti je moja milost” (2 Kor 12,9). A na drugom mjestu “snaga tvoja kao dani tvoji” (Pnz 33,25b). Možemo se tresti pri pomisli da ćemo danas umrijeti, ali to nije uznemiravajuće. Sada nemamo milost za umiranje jer ju ne trebamo. Možemo biti sigurni ako ćemo umrijeti, dobit ćemo snagu da se suočimo s time s mirnom sigurnošću. Možda ste čuli izraz, “Mučenika milost za mučeničke dane”. To znači da je Bog dao posebnu milost mučenicima koji su hrabro svjedočili za Gospodina Isusa dok su trpjeli strašnu muku. Kada čitamo te priče, pomisli-

mo: “Ja to nikada ne bih mogao”. Naravno da ne bi. Ali ako bi te Gospodin pozvao da sutra budeš spaljen na lomači, dao bi ti nadnaravnu snagu da se suočiš s time mirno i pribrano. Uzaludno je unaprijed brinuti o umiranju. Ako vrijeme dođe, možemo biti sigurni da će Dobri pastir biti uz nas u dolini sjene smrti. Nećemo biti sami. A ako je On s nama, to je jedino što je važno.

Hrana u nebu?

Hoćemo li jesti u nebu? Zašto ne? Zasiurno je moguće. Gospodin Isus jeo je u svom uskrsnom, proslavljenom tijelu. Njegovi učenici “mu dadoše komad pečene ribe i meda u saću. On uzme i pojede pred njima” (Lk 24,42-43). S obzirom na to da ćemo imati proslavljena tijela poput Njegovog (Fil 3,21), vrlo je moguće da ćemo i jesti.

Nije samo moguće, nego je i vjerojatno. Mislite na svadbenu večeru Jaganjčevu na kojoj će biti prisutni svi vjernici. “Blaženi oni koji su pozvani na svadbenu gozbu Jaganjčevu!” (Otk 19,9). Večera očito znači hranu.

Nadalje, kraljevstvo nebesko uspoređuje se sa svadbenom gozбом (Mt 22,1-14) i velikom večerom (Lk 14,15-24). Kako prikladno. Kraljevstvo će obilježavati radost, zajedništvo i slavlje koji se povezuju s takvim prigodama.

Mana je jedna od hrane na jelovniku u nebu (Otk 2,17), i voće također (Otk 22,2).

Isus je rekao da će “mnogi s istoka i zapada doći i sjesti s Abrahamom i Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskome” (Mt 8,11). Sjesti s tim patrijarsima znači razgovarati s njima, imati zajedništvo s njima. Ovdje postoji barem nagovještaj da će to biti za stolom na kojem će biti dobre hrane za jelo.

Istina, ne znamo gotovo ništa o fiziologiji proslavljenog tijela, ali dovoljno je znati da će biti sposobno uživati hranu i piće bez procesa koji su sada posljedica grijeha.

Poganske religije često prikazuju nebo kao mjesto gdje se životinjski apetit zadovoljava žderanjem hrane, konzumiranjem ogromnih količina vina i općenito sudjelovanjem u vječnom prejedanju. Kako li je drugačiji sveti i suzdržani način na koji se Pismo bavi temom našeg božanskog ponašanja u vječnom kraljevstvu.

Brak u nebu?

Naš Gospodin jasno je rekao saducejima, liberalima Njegovog vremena, da se u nebu ljudi neće ženiti niti udavati, nego su u tom pogledu poput anđela (Mt 22,30). To je bio odgovor na njihovu hipotetsku zagonetku koju su postavili kako bi uskrsnuće prikazali smiješnim. Sedmorica braće oženili su istu ženu za redom kad je trenutni muž umro. Pitanje: čija će ona žena biti kod uskrsnuća?

Pitanje je izdalo nepoznavanje Pisma i Božje moći. Biblija uči istinu o uskrsnuću i Njegova snaga to jamči. Gospodinov odgovor ne znači da su proslavljeni vjernici anđeli. Niti znači da će biti bez roda. Ne znači da muž neće prepoznati svoju ženu. Sigurno nećemo biti manje svjesni na nebu nego što smo na zemlji. Ali Gospodinova riječ znači da se bračni odnos neće nastaviti u nebu, niti će biti rađanja djece.

Ako su veoma zamršene bračne povijesti nekih kršćana s kompliciranim razvodima i ponovnim vjenčanjima nama problem kada razmišljamo o nebu, možemo biti sigurni da Bogu oni nisu problem. On je riješio daleko veće probleme od toga.

Janjetova svadbena večera

U biblijska vremena bio je židovski običaj da muškarac ode u kuću svoje buduće mlade kako bi napravili savez zaruka. To je bilo slično zarukama, ali još više povezujuće. Savez je uključivao da se plati određena cijena mladinom ocu. Jednom kad je cijena plaćena, muškarac bi se vratio domu svoga oca kako bi pripremio smještaj za život. Moguće je da svoju mladu nije vidio godinu dana.

Kad je to vrijeme završilo, on i njegovi svatovi išli su zatražiti mladu i odvesti je na mjesto koje je on s ljubavlju pripremio. Mlada je znala da će on doći, ali nije znala točno vrijeme. Napokon, u očevoj kući, brak je bio konzumiran. Nakon otprilike tjedan dana, mladoženja je predstavio svoju nevjestu okupljenim svatovima. Tada je održana svadbena večera ili svadbena gozba u velikom slavlju i svečanosti.

Krist je nebeski mladoženja, a crkva je Njegova nevjesta. On ju je kupio svojom krvlju, doslovno prodavši sve što je imao kako bi je osvojio. Sada je u Očevoj kući i priprema mjesto gdje će prebivati. On će se vratiti u vrijeme koje nije poznato da bi je doveo u njihov dom u nebu. U dogledno vrijeme, On će se pojaviti sa svojom nevjestom pred svadbenim gostima i tada će slijediti Janjetova svadbena večera. Ta svečana prilika spominje se u Otkrivenju 19,9: “Blaženi oni koji su pozvani na svadbenu gozbu Jaganjčevu!”

Valjano je pitanje hoće li se gozba održavati na nebu ili na zemlji za vrijeme Milenija. Usporedba o mudrim i ludim djevicama (Mt 25,1.10) daje prednost ovom

drugom pogledu. Kada se mladoženja (Gospodin Isus) vrati, svadba je već započela na nebu (Ef 5,27). Djevice koje su bile spremne (spašeni Izraelci) otišle su s mladoženjom. Oni nisu otišli na vjenčanje. Otišli su na svadbenu gozbu (redak 10). To je slika Kristovog povratka s njegovom nevjestom kako bi uspostavio svoje kraljevstvo i proslavio svoju nevjestu.

Bilo da se gozba odvija na nebu ili na zemlji, važno je biti siguran u dolazak.

Bebe u nebu

Koje mjesto u Božjem velikom planu spasenja imaju bebe koje umru? Pa, one su zasigurno u nebu cijelu vječnost. Najjasnije obećanje o tome nalazimo u Mateju 19,14 gdje Isus kaže svojim učenicima: “Pustite dječicu, i ne branite im dolaziti k meni — jer takvih je kraljevstvo nebesko” (vidi također Mk 10,14; Lk 18,16). Taj izraz “takvih je kraljevstvo nebesko” je odlučan. Ne ostavlja prostora za raspravu. Ne zahtijeva da bebe budu vjernici, da bebe budu krštene niti bilo koji drugi uvjet koji bi čovjek nametnuo.

Sličan dokaz nalazi se u Mateju 18,3 gdje Spasitelj kaže: “Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko.” Primijetite da nije rekao da bi mala djeca trebala postati poput odraslih. Redoslijed je drukčiji. Odrasli trebaju postati kao mala djeca.

U usporedbi u izgubljenoj ovci (Mt 18,10-14), pouka je: “Tako nije ni volja pred Ocem vašim koji je na nebesima da propadne ijedan od ovih malenih.” “Anđeli njihovi na nebesima neprestano gledaju lice Oca mojeg koji je na nebesima.”

Mnogi tugujući roditelji pronašli su utjehu u Davidovim riječima kada je umro njegov sin: “Ja ću otići k njemu, ali ono se k meni neće vratiti” (2 Sam 12,23). David nije izričito spomenuo nebo, ali to nije pogrešno čitati u njegovoj utjesi.

Kada je naš Gospodin govorio o djeci, rekao je: “Ta Sin Čovječji dođe spasiti što bijaše izgubljeno” (Mt 18,11). Međutim, kada se obraćao odraslima, rekao je, “Ta Sin

Čovječji dođe potražiti i spasiti što bijaše izgubljeno” (Lk 19,10). U jednom smislu trebao je tražiti odrasle što nije vrijedilo i za malu djecu.

Ali to podiže pitanje. Kako su bebe i djeca grešni po svojoj prirodi i praksi, kako ih sveti Bog može uzeti u nebo ako nisu nanovorođeni? Odgovor pronalazimo u Božjem karakteru: “Zar da ni Sudac sve zemlje ne čini pravo?” (Post 18,25). Iako je istina da su ti maleni – grešnici, također je istina da oni nisu sposobni prihvatiti ili odbaciti Spasitelja. U tom slučaju, Bog im može uračunati vrijednost Kristovog zamjenskog dijela, iako oni ne znaju ništa o Golgoti. Oni su sigurni kroz Kristovu krv.

Ipak, podiže se još jedno pitanje. U kojoj dobi dijete postaje osobno odgovorno odgovoriti na evanđelje? Drugim riječima, koja je dob odgovornosti? Ne može se odrediti ista dob za svakoga. To se razlikuje od pojedinca do pojedinca. Kad god je djetetu predstavljeno evanđelje u dobroj vjeri i ono je sposobno odgovoriti na dobru vijest i vjerovati Spasitelju, tada je to dijete odgovorno pred Bogom i mora se obratiti.

Još jedno pitanje. Hoće li bebe ostati u ranom djetinjstvu u nebu ili će biti normalnog rasta? S jedne strane, teško je zamišljati nebo bez beba, kada nam ovdje dolje donose toliko radosti. Ako ljudi tamo stare kao što stare na zemlji, onda će nebo biti ogroman gerijatrijski centar. Kada su učenici susreli Mojsija i Iliju na gori preobraženja nema naznaka da su bili jako stari.

Erwin W. Lutzer piše:

U ovo možemo biti sigurni. Dijete u nebu bit će potpuno. Ili će dijete izgledati kao što bi izgledala odrasla osoba, ili će njegove mentalne i fizičke

sposobnosti biti poboljšane kako bi mu dale potpuni status među otkupljenima. Nebo nije mjesto za drugorazredne građane. Svi hendikepi bit će uklonjeni. Nebo je mjesto savršenstva.¹⁴

Nakon što je sve ovo rečeno, još uvijek moramo priznati da ne znamo sve odgovore o bebama u nebu. Biblija ne daje detaljno objašnjenje. No možemo biti sigurni da je Bog to isplanirao na način koji će oduševiti, ugoditi i zadovoljiti sve Njegove ljude.

Znanje na nebu o stvarima na Zemlji

Znaju li sveti na nebu što se događa na zemlji? Ako da, koliko znaju?

Najprije, možemo sigurno reći da ne znaju sve. Oni u proslavljenim tijelima nikada neće moći dijeliti ono što nazivamo Božjim atributima koji se ne mogu opisati – sveznanje, svemoć i sveprisutnost. Kada Ivan kaže da ćemo biti kao Spasitelj (1 Iv 3,2), pritom misli na duhovnu i moralnu sličnost. Kada Pavao kaže da ćemo znati kao što smo znani (1 Kor 13,12), on otkriva da ćemo prepoznati jedni druge u nebu. Ali pitanje i dalje ostaje: Hoće li nebeski stanovnici znati o zemaljskim događajima?

Čini se jasnim da kada je grešnik spašen, narod u nebu to zna. U usporedbama o izgubljenoj ovci i izgubljenom novčiću Gospodin Isus rekao je da postoji radost u prisutnosti Božjih anđela nad jednim grešnikom koji se pokaje (Lk 15,7.10). Radost se ne ograničava samo na anđele, proširuje se na sve one koji su u prisutnosti anđela, što sigurno uključuje otkupljene u slavi. D. L. Moody komentira:

Razmislite o ovome! Svojim djelom možemo proizročiti radost na nebu. Ta se misao čini gotovo nevjerojatnom da bi se mogla shvatiti. Misao da najjadniji grešnik na zemlji vlasitim djelom može poslati uzbuđenje radosti među stanovnike neba.¹⁵

Također je moguće da kada se otpadnik vrati Ocu, nebo bukta od radosti. To možemo zaključiti iz usporedbe o

izgubljenom sinu (Lk 15,22-24). Naš je Gospodin živo opisao slavlje kada je zemaljski otac dočekaao svog svojevrijednog sina. Ako je ovo istinito u zemaljskom smislu, koliko će istinitije biti u nebeskom. Nebeski otac neće učiniti manje. A svečanost će se dijeliti s nebeskim mnoštvom.

Sveti u nebu mogu znati još nešto, a to je kada se vjernik predstavi kao živa žrtva Bogu (Rim 12,1-2), To je u Novom zavjetu ekvivalent žrtvi paljenici u Starom zavjetu. To je bilo poznato kao paljenica na ugodan miris. To znači da je ugodan miris žrtve dopirao do Boga. Kada se Gospodin Isus predstavio Bogu kao potpuno žrtvovan na Golgoti, Pavao je to opisao kao “samoga sebe predade za nas kao prinos i žrtvu Bogu na ugodan miris” (Ef 5,2). Nebo je bilo ispunjeno mirisnom aromom. Zašto bismo posumnjali da se to također događa kada vjernik preda svoj život i volju Gospodinu da čini s njima što god želi?

To nije jedini put kada je prostor nebeskog trona bio ispunjen slatkim mirisom. Filipljani su poslali dar za Pavla kako bi zadovoljio svoje privremene potrebe.

Priznajući to, apostol je to opisao kao “slatki miris, žrtvu prihvatljivu, ugodnu Bogu” (Fil 4,18). Iz toga bih zaključio da bilo kakva dobrota učinjena u ime Gospodina Isusa, poznata je u nebu po miomirisu koji raspiruje. U Otkrivenju 18,3-4, Bog povlači zastor i vidimo jednog anđela koji stoji na oltaru sa zlatnim kadionikom. Mi vjerujemo da je to Gospodin Isus jer je jedini posrednik između Boga i ljudi. On uzima mnogo kâda i prinosi ga s molitvama svih svetih na oltar ispred prijestolja. “I vinu se dim od kâda s molitvama svetih iz ruke anđelove pred Boga” (r. 4). Još je jednom nebo

ispunjeno kâdom, miris osobe i Kristova djela. Čitav prizor je javan. Čitavo nebo prožeto je aromom.

Jednom je netko rekao da je skriveni grijeh na nebu, otvoreni skandal na nebu. Pa, sigurno je točno da je on poznat Bogu Ocu, Bogu Sinu i Svetom Duhu. Ali to se jedva uklapa u biblijski opis neba kada razmišljamo da bi tamo ušlo bilo što što bi prouzrokovalo tugu, bol ili oskvrnuće. Sigurnije je da ograničimo svoj odgovor na pet stvari koje se događaju na zemlji, a koje su poznate otkupljenima na nebu: spasenje grešnika, povratak otpadnika, posvećenje svetih, bilo kakva dobrota učinjena u ime Spasitelja i molitve vjernika.

Ljubimci u nebu

Nije neuobičajeno da kršćani pitaju: “Hoće li moj pas biti u nebu?” Neki će to pitanje možda odbaciti kao budalasto ili u najmanju ruku trivijalno, ali svako ozbiljno pitanje zaslužuje promišljen odgovor.

Kada je netko imao psa jedanaest godine, i taj je pas bio odan, poslušan, vjeran i koji je želio ugoditi, kako njegov vlasnik neće biti tužan kad je njegov “najbolji prijatelj” odveden u smrt? Naravno da možemo oprostiti sentimentalnost koja razmišlja o pasjem nebu. Kada netko ima konja za jahanje 28 godina, tužno je iskustvo izgubiti ga i potpuno prirodno željeti da postoji nebo za konje.

Vjerojatno je ohrabrujuće za ljubitelje konja čitati o konjima koji silaze s neba (Otk 2,2.4.5.8; 19,11). Pet konja koji se spominju, možda su stvarni konji koji su određeni za posebnu priliku. Izlazeći iz atmosfere neba, njihova je namjera da prikažu osvajanje, rat, glad, smrt i sud.

Istina je da se u prijevodu KJV često navode živiće zvijeri u nebu, ali poželjniji je prijevod živuća stvorenja. Iz teksta je jasno da su to osobe s razumom, osjećajima i voljom.

Salomon je jednom napisao: “Jer sudbina sinova ljudskih i sudbina zvijeri ista je sudbina: kako ginu oni, tako ginu i one; i svi imaju isti dah te čovjek nema prevlasti nad zvijeri — jer sve je ispraznost. Svi odlaze na isto mjesto; svi postadoše od praha, i svi se u prah vraćaju. Tko poznaje duh sinova čovječjih, koji uzlazi gore, i duh zvijerî, koji silazi dolje k zemlji?”

(Prop 3,19-21). Ipak, te su riječi bile ljudska nagađanja i preispitivanja prije nego božansko otkrivenje. To je čovjek koji gleda na stvari pod suncem (izraz koji se 29 puta nalazi u toj knjizi). Salomon je govorio ono što bismo svi mislili kada ne bismo imali Bibliju.

Žena je jednom došla H. A. Ironsideu na samom kraju sastanka i pitala: “Dr. Iroside, hoću li imati svog psa u nebu?” Umjesto ismijavanja, njegov je odgovor bio ljubazan i istinit. Odgovorio je: “Da, gospođo, (pauza) ako Ga želite.”

Napokon kod kuće

Riječi ne mogu pružiti odgovarajući opis nebeske slave. Smrtni umovi to ne mogu primiti. Ali Bog nam je rekao dovoljno o tome da čeznemo za njime sve više. Spurgeon je rekao:

Ako ne čezneš za nebom, trebao bi se preispitati pripada li ti nebo. Ako si ikada okusio radost svetih, kao što čine vjernici na zemlji, pjevat ćeš pune duše:

Moj žedni duh kopni

*da bi došao do zemlje koju volim,
svjetlu baštine svetih,
u Jeruzalem gore.*

J. Sidlow Baxter daje deseterostruku sliku konačnog spasenja u nebrojeno mnoštvo spašenih grešnika koji su premješteni u nebo kao slavni sveci:

“Pred prijestoljem” – posvećena vizija.

“Bijele haljine” – neukaljana svetost.

“Palmine grane” – konačna pobjeda

“Oni Ga služe” – najveća služba.

“On ih pokriva” – beskrajna sigurnost.

“Nema više gladi” – ispunjenje zauvijek.

“Sunce ne udara” – sreća bez mane.

“On je njihov Pastir” – spokoj u njegovoj ljubavi.

“Žive vode” – vječna besmrtnost.

“Svaka suza osušena” – radost, savršena, koja ne blijedi.¹⁶

Robert G. Lee proglasio je nebo “najljepšim mjestom koje je Božja mudrost mogla smisliti i Božja moć pripremiti.”

On je u potpunosti pogodilo bit napisavši:

Jednog dana kada prođemo kroz biserna vrata i uhvatimo svoju prvu viziju razdragane ljepote svuda oko nas, mislim da ćemo uloviti Ivana i reći, “Ivane, zašto nam nisi rekao da je tako lijepo?” A Ivan će reći, “Pokušao sam kada sam pisao 21. i 22. poglavlje posljednje knjige u Bibliji, nakon što sam dobio viziju, ali nisam mogao.”¹⁷

Kada naši vjerni rođaci i obitelj odu kući da budu s Gospodinom, za nas je to utjeha koja se ne može izraziti, da znamo da su oni u zemlji gdje dan ne blijedi i svjesno uživaju Božju prisutnost i nebesku slavu. Ne bismo željeli da se vrate u ovu divljinu grijeha i tuge.

Za nas koji smo u Kristu, kakva nada, kakva perspektiva!

Uskoro, vrlo uskoro Spasitelj će doći da nas povede u Očevu kuću gdje ima mnogo stanova. I mi ćemo napokon biti kod kuće.

Slatki dome mog srca! Postoji Onaj koji prebiva u tebi koji je jednom zapostavio tvoje slave da bi umro zbog ljubavi prema meni; i kada me Njegova krv kupila, dom koji nisam mogao osvojiti, tvoja vrata primila su pobjednika nad smrću, i paklom, i grijehom.

Slatki dome moga srca! To je ono što te čini dragim. i svakodnevna krila mojim koracima s nadom da si blizu. To je Njegova prisutnost u tebi koja čini da nisi stranac, ni strana zemlja, nego dom, pravi dom za mene.

Slatki dome moga srca! Doći će slavni dan kada će vjera i nada i čežnja proći; kada me Isus pozove da budem s Njim gdje je On, i pronađem u Njemu zauvijek svoj dom beskrajne sreće.

Ali što je s onima koji nisu vjernici? Kada bi oni samo znali za slavu koja bi mogla biti njihova za svu vječnost, nikada ne bi ostali sa strane. Ali Bog ih ne dovodi u nebo protiv njihove volje. Oni moraju doći u pokajanje za svoje grijehе i s vjerom u Gospodina Isusa Krista. Dave Hunt bio je u pravu kada je rekao: “Bila bi to nemoguća kontradikcija za osobu koja odbacuje Krista da bude u nebu, kao što bi bilo za crva da uči računati ili za lava da cijeni velika umjetnička djela.”¹⁸ Grešnik bi bio očajan i učinio bi sve ostale očajnima kada bi to bilo moguće.

Ničija situacija u ovom životu nije beznadna. Dok god netko priznaje svoj grijeh pred Bogom i prima Gospodina Isusa kao svoju jedinu nadu za nebo, oni mogu biti sigurni u nebo, kao da su već tamo.

Bilješke

- 1 Robert Fowler, *Winning by Losing* (Chicago: Moody Press, 1986), str. 148.
- 2 *Words of Peace*, Vol. 36, No. 8, Grand Rapids: Gospel Folio Press, str. 1.
- 3 *My Journey into Alzheimer's Disease*, Wheaton, IL.: Tyndale Press, 1989, str. 134.
- 4 Henry M. Morris, *The Stars of Heaven*, Impact Series, San Diego: Institute for Creation Research, January 1974, str. 4. Morris, *The Stars of Heaven*, str. 4.
- 5 Drugi redak 22. poglavlja čini se da se odnosi na Milenij jer kaže da je lišće stabla života za ozdravljenje naroda. Očito narodi neće trebati ozdravljenje u nebu. No, moglo bi značiti Božju providnost za očuvanje zdravlja naroda. To je slično izrazu „I otrt će Bog svaku suzu s očiju njihovih“ (Otk 21,4). To bi mogao biti pjesnički način izricanja da neće više biti suza.
- 6 J. Vernon McGee, *Thru the Bible*, Vol. 2, Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1982, str. 885.
- 7 *The Heavenly Home*, Radio Bible Class, Grand Rapids: n.d., str. 31.
- 8 Charles R. Erdman, *Revelation*, Philadelphia: The Westminster Press, 1925, str. 162.
- 9 M. R. DeHaan and H. G. Bosch, *Our Daily Bread*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1959, reading for Dec. 22.
- 10 *More to be Desired than Gold*, South Hamilton, Mass: Gordon-Conwell Theological Seminary, 1994, str. 156-158.
- 11 W. Singleton Fisher and Julyan Hoyte, *Ndotolu, Ikelenge, Zambia*: Lunda-Ndembu Publications, 1987, str. 166-168.
- 13 Olive Fleming Liefeld, *Unfolding Destinies*, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1990, str. 235-236.
- 14 *One Minute After You Die* (Chicago: Moody Press, 1997), str. 74-75.
- 15 *Heaven and How to Get There*. Chicago: Moody Press, n.d., str.53.

- 16 Explore the Book, Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1966, str. 349.
- 17 Bread from Bellevue Oven, Wheaton: Sword of the Lord Publishers, 1947, str. 70-71.
- 18 Whatever Happened to Heaven, Eugene, OR: Harvest House Publishers, 1988, str. 28.

